ΕΛΕΝΗ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Για ένα χάλκινο νόμισμα

Ελένη Χωρεάνθη

Για ένα χάλκινο νόμισμα

Γραφιστική επιμέλεια ψηφιακού βιβλίου:
ΜΑΡΙΟΝ ΧΩΡΕΑΝΘΗ

Α΄ έκδοση
2020

Α
Στο *ΣΤΕΚΙ*

«Χε, χε, τι έχει να γίνει! Αν πετύχει το σχέδιό μου, θα γίνει της τρελής. Θα μας κάνει διάσημους», μουρμούρισε ο Τίγρης μόλις ξύπνησε με την τσίμπλα ακόμα στα μάτια.

Πετάχτηκε από το κρεβάτι, έκανε μερικές ασκήσεις για να ξυπνήσουν τα μέλη του σώματός του και πήγε στο μπάνιο. Πλύθηκε, χτενίστηκε, έφτιαξε καλά τη «βούρτσα» των μαλλιών από το μέτωπο ίσαμε την κορυφή του κεφαλιού του. Βγήκε γρήγορα και ντύθηκε στο άψε σβήσε. Φόρεσε ένα άνετο κοντό καλοκαιρινό παντελονάκι, το λευκό φρεσκοπλυμένο, αμάνικο βαμβακερό μπλουζάκι, έβαλε «υπό μάλης» τον πράσινο χαρτοφύλακά του και πέρασε φουριόζος από την κουζίνα.

«Καλημέρα, μάνα, καλημέρα, πατέρα», είπε στα πεταχτά και φίλησε σταυρωτά τους γονείς του.

Στάθηκε λίγο αμίλητος, ήπιε μονοκοπανιά το γάλα που του είχε έτοιμο η κυρά Φανή στο τραπέζι και πήρε το πιο σοβαρό και επίσημο ύφος.

«Φεύγω, γεια σας!», είπε αφήνοντας στο τραπέζι το άδειο φλιτζάνι.

«Στάσου λίγο να σε δούμε, γιατί τόση φούρια, παιδάκι μου;» του είπε η κυρία Φανή, η μητέρα του, και τον άρπαξε από το μπράτσο..

«Δεν έχω χρόνο, μάνα, βιάζομαι. Είναι ραντεβού..., σοβαρή υπόθεση σε εξέλιξη. Φεύγω, γεια σας, με περιμένουν τα παιδιά στο ***ΣΤΕΚΙ***, έχουμε δουλειές..., τα πράγματα τρέχουν, δεν υπάρχουν περιθώρια, πρέπει να προλάβουμε...» της πέταξε ό,τι του κατέβηκε.

Χωρίς να περιμένει απάντηση, της έδειξε τον «υπό μάλης» χαρτοφύλακα με τα σχέδια και τα προγράμματα δράσης, καθότι αρχηγός της Ομάδας Δράσης, κι εξαφανίστηκε. Η κυρία Φανή κούνησε το κεφάλι της.

«Δουλειές, έχουν δουλειές με φούντες τα παιδιά!», γέλασε. «Γιατί τόση φούρια; Τι να σκαρώνουν πάλι τα ‘αγυιόπαιδα’»,γύρισε και είπε στον άντρα της. «’Τρόπος του λέγειν’», διόρθωσε, «δεν είναι αλητάκια. Είναι καλά παιδιά. Τα ξέρουμε. Σχεδόν κάθε μέρα εδώ μέσα στο σπίτι μας είναι», συμπλήρωσε τον συλλογισμό της.

Και συνέχισε να απολαμβάνει τον πρωινό σκέτο ελληνικό της. Ο κύριος Σώστης ακούμπησε την παλάμη του αριστερού χεριού του στον ώμο της.

«Καμιά ‘ηρωική έξοδο από τη ρουτίνα της καθημερινότητας’ θα ετοιμάζουν πάλι. Αμφιβάλλεις;» της απάντησε χρησιμοποιώντας τη φράση που είχαν σύνθημα τα παιδιά της Ομάδας Δράσης.

«Καθόλου δεν αμφιβάλλω. Είναι κι εκείνος ο θείος Αβαίος που τους ξεσηκώνει τα μυαλά με τις ιστορίες του. Εκείνος είναι πιο παιδί από τα παιδιά. Αν είχε μισό πόδι ακόμα, θα...»

«Θα μας έβαζε σε πολύ μεγάλους μπελάδες θέλεις να πεις», τη διέκοψε εκείνος, «αλλά του λείπει. Ησύχασε, κυρία Φανή, πέρα από τα αστεία, είναι πολύ καλός άνθρωπος. Αγαπάει τα παιδιά, σαν τα παιδιά που δεν έχει. Τα συμβουλεύει. Πάντα έχει έναν καλό λόγο για όλους. Όσο είναι κοντά του τα παιδιά, μη φοβάσαι. Είναι φύλακας άγγελός τους. Έλα, σήκω, πάμε στη Λαϊκή για ζαρζαβατικά. Αποθύμησα εκείνα τα ‘ορφανά γεμιστά’ σου, κυρά Φανή».

«Τα ‘ορφανά γεμιστά’ μου. Τέλεια! Καλά που μου τα θύμησες. Και σκεφτόμουνα από χτες τι νηστίσιμο να μαγειρέψω σήμερα, παραμονή της Παναγιάς. Αρέσουν στον Τίγρη και στην Ομάδα τα γεμιστά. Πάμε να ψωνίσουμε μάνι μάνι, αργήσαμε, τα φλιτζάνια τα πλένω στο γυρισμό. Έλα, πάμε», του είπε.

Σηκώθηκαν, πήραν το καροτσάκι της Λαϊκής και βγήκαν.

Ο Τίγρης έφτασε πρώτος, λίγο νωρίτερα, στην καφετέρια ***ΣΤΕΚΙ,*** κάθισε στο πεζούλι της αυλής. Ανυπομονούσε να πει στους φίλους του τα σχέδια που είχε καταστρώσει μόνος του, μετά τον χωρισμό τους αργά το προηγούμενο βράδυ, που θα γέμιζαν το πρόγραμμα της ημέρας και, σίγουρα, θα δημιουργούσαν εξελίξεις.

Σε λιγότερο από δέκα λεπτά άρχισαν να καταφτάνουν δυο δυο οι φίλοι του. Ο Γάτος με την ξαδέρφη του τη Σοφία ήταν οι πρώτοι, αντάλλαξαν μεταξύ τους από μια νυσταγμένη «Καλημέρα» και προσγειώθηκαν στο πεζούλι πλάιστον Τίγρη.Κι αμέσως μετά ήρθαν ο Πατάτας με την αδερφή του την Όλγα.

«Αργήσαμε;» ρώτησεη Όλγα.

«Όχι, καθόλου δεν αργήσατε. Εγώ ήρθα νωρίς. Δεν είχα ύπνο. Οι 'γέροιμου', οι γονείς μου θέλω να πω, τα έχασαν που έφυγα σαν 'κυνηγημένος απ' τα χαράματα'», της απάντησε.

Έχωσε τους αντίχειρές του στο άσπρο τρικό, αμάνικο φανελάκι που φορούσε, πήρε το ανάλογο ύφος και με την απαραίτητη σοβαρότητα που απαιτούσε αυτό που τον απασχολούσε, μίλησε στην Ο. ΠΡΟ. ΠΕ, την ομάδα του.

«Μού ήρθε μια ιδέα, παιδιά, από την ιστορία με τα φαντάσματα που μας είπε ο θείος Αβαίος χθες το απόγευμα. Κι από εκείνη τη στιγμή, κόλλησε εδώ να στο ξερό μου»,είπε. Ελευθέρωσε τους αντίχειρές του από το τρικό μπλουζάκι κι έδειξε τον δεξιό του κρόταφο. «Από εκείνη τη στιγμή, δεν λέει να το κουνήσει από κει. Τη δούλευα στο μυαλό μου όλη τη νύχτα και ...»

«Και ...»τον διέκοψε ο Πατάτας.

«Και... σκέφτηκα ότι μπορούμε να τολμήσουμε. Αξίζει να ρισκάρουμε». Αυτό το ρήμα «να ρισκάρουμε» από τότε που το άκουσε από τον θείο Αβαίο, το είχε στην άκρη της γλώσσας του ο Τίγρης. «Θα σας πω. Ελάτε κοντά να μην μας ακούσει κανένας. Είναι μυστικό που δεν πρέπει ***επ' ουδενί*** να διαρρεύσει».

Κόλλησαν ο ένας δίπλα στον άλλο και βρέθηκαν μύτη με μύτη, που λέει ο λόγος. Ο Τίγρης με τον τρόπο δεινού συνωμότη εξέθεσε το σχέδιό του.

«Αποφάσισα, ύστερα από πολλή σκέψη και υπολογισμούς, να σας προτείνω, αν κι εσείς συμφωνείτε μαζί μου, να κάνουμε μια βόλτα με τη βάρκα του καπετάν Γιώργη, του πατέρα του Αντρέα και της Όλγας, ίσαμε το Νησί των φαντασμάτων μήπως δούμε από μακριά κανένα φάντασμα ή κανένα από αυτά τα φίδια που λένε ότι είναι εκεί. Αλλά, τσιμουδιά. Δεν θα πούμε σε κανέναν τίποτα».

«Ξέρω κουπί!» πετάχτηκε η Όλγα.

«Εγώ τιμονιέρης!» έτεινε το δάκτυλο ο Πατάτας.

«Εγώ θα φυλάω τα νώτα, μην μας ακολουθεί κανένας», πρόσθεσε η Σόφη.

Ο Τίγρης πήρε βαθιά ανάσα ικανοποίησης. Κι έπιασε τον Γάτο από τους ώμους.

«Τέλεια, ε, ρε φίλε! Εμείς οι δύο θα έχουμε την προσοχή μας στα καλάμια. Όσο θα πλησιάζει η βάρκα μας το νησί, εμείστα μάτια μας τέσσερα, κολλημένα εκεί, στον καλαμιώνα. Κάτι θα δούμε να σαλεύει», είπε με ύφος.

«Ε, χε, τι έχει να γίνει!», έκανε ενθουσιασμένος ο Γάτος. «Θα τους πιάσουμε στα πράσα τους φίδους, τους δράκους ήθελα να πω, τα φαντάσματα».

«Θα βάλουμε γυαλιά στους αστυνομικούς, δε λες;», συμπλήρωσε με στόμφο ο Τίγρης.

«Πολύ βιάζεστε, ψυχραιμία, παιδιά, δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα. Σε πρώτη φάση θα δούμε από μακριά αν υπάρχει κανένας δράκος στον καλαμιώνα**.** Για να πείσουμε τους μεγάλους και τις Αρχές, χρειάζεται να έχουμε *απτές αποδείξεις* στα χέρια μας, κάτι χειροπιαστό, εννοώ», είπε ο Πατάτας.

«Έχεις δίκιο», απάντησε σμίγοντας τα φρύδιαο Τίγρης.

«Ναι, ρε! Και δεν σου το 'χα!», του έδωσε μια στα πλευρά με τον αγκώνα αστειευόμενος ο Γάτος. «Κόβει η κούτρα σου».

«Όσο να ' ναι, μερικές φορές κατεβάζει κάτι ιδέες το αδερφάκι μου...», τον υπερασπίστηκε η Όλγα.

«Ε, φιλαράκια, στοπ τα αστειάκια. Έχομε πολύ σοβαρά πράγματα τώρα να κουβεντιάσουμε. Εδώ ετοιμάζουμε επιχείρηση *ολκής...*» της έφραξε στο στόμα με την παλάμη του ο Πατάτας και πρόσθεσε; «Αυτή η βόλτα πρέπει να γίνει μεσημεριάτικα που θα κοιμούνται οι μεγάλοι».

Κι έβαλε τελεία σε μια στιχομυθία που δεν οδηγούσε πουθενά.

Όλοι βρήκαν σωστή τη γνώμη του Πατάτα.Έμενε να δουν: α) πώς θα ξεφύγουν από τον έλεγχο των γονιών τους, β) να κανονίσουν την ώρα της «περιπολίας», γ) να έχουν μαζί τους δυο ζευγάρια κιάλια, οπωσδήποτε, δ) ένα δυο καθρεφτάκια για να δώσουν σήμα στον θείο Αβαίο, αν συναντήσουν κίνδυνο και τέλος, ε) ορκίστηκαν πώς θα κρατούσαν εντελώς μυστική την *ανιχνευτική* επιχείρηση.

«Η αρχή, είναι το ήμισυ του παντός!» είπε η Σοφία. που συνήθως κρατούσε το στόμα της κλειστό.

«Πώς το είπες αυτό;» τη ρώτησε ο Γάτος.

«Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός!» επανέλαβε με στόμφο η Σοφία.

«Ωραίο! Το έχουμε ξανά ακούσει, το λέει συχνά κι ο θείος...» της είπε ο Γάτος.

«Η αρχή κάθε ενέργειας είναι το μισό από ό,τι θα καταφέρεις να πετύχεις. Δηλαδή, σαν να λέμε, έτσι και βάλαμε πλώρη για το νησί...», μουρμούρισε ο Τίγρης, «Τους τσακώσαμε! Τους πιάσαμε στα πράσα τους δράκους, τα φαντάσματα ήθελα να πω. Και να μην ξεχάσουμε να ενημερώσουμε τον θείο Αβαίο να κρατάει τσίλιες», συμπλήρωσε.

«Οφ κόρς!» έκαναν όλοι. Ατσίδες και οι πέντε στα αγγλικά.

Όχι μόνο καινούριες και ξενόγλωσσες λέξεις αλλά και φράσεις ολόκληρες πρόσθεταν κάθε λίγο και λιγάκι στο λεξιλόγιό τους από τις αφηγήσεις του θείου Αβαίου κι από τα διαβάσματά τους. Και οι πέντε φίλοι ήταν παιδιά με γερή στόφα, δεν άφηναν παραπονεμένο βιβλίο. Διάβαζαν, εκτός από τα μαθήματα και τα βιβλία του σχολείου, λογοτεχνικά και επιστημονικά βιβλία. Παρακολουθούσαν και ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση. Ήταν πλήρως ενημερωμένα για πολλά πράγματα. Έτσι, καιστο λεξιλόγιό τους, είχαν γίνει ατσίδες.

Β
Ο.ΠΡΟ.ΠΕ.
Ομάδα Προστασίας Περιβάλλοντος

Τη θρυλική ομάδα συγκροτούσαν: ο Αντώνης ο Τίγρης που, εκτός από μεγαλόσωμος, ήξερε καλά να τραβάει κουπί. Ο Αλέκος ο Γάτος, που σκαρφάλωνε σε βράχια και σε δέντρα σαν αγριόγατος. Ονειρευόταν να γίνει ορειβάτης, ακροβάτης, να πηδάει από στέγη σε στέγη, όπως έβλεπε να πηδούν σε τολμηρά κινηματογραφικά έργα οι κασκαντέρ. Αράδιαζε τους άθλους που ΘΑ έκανε και τον θαύμαζαν οι συμμαθητές του. Οι φίλοι του καμάρωναν για τα κατορθώματα που ΘΑ έκανε όταν ΘΑ γινόταν Μεγάλος!.

Στην ομάδα, εκτός από τους δύο υποψήφιους μελλοντικούς *ήρωες,* ήταν η Σοφία, η ξαδέρφη του Αλέκου από την Αθήνα, που ήθελε να γίνει αρχαιολόγος. Ήταν η Όλγα, η αδερφή του Ανδρέα, που αγαπούσε το ψάρεμα και ψάρευε με τον πατέρα της και ήξερε να τραβάει κουπί. Ο Ανδρέας, κοινώς Πατάτας, ήταν ο μικρότερος της ομάδας και ο μεγαλύτερος αδερφός της Όλγας, λίγο δειλός, γι' αυτό και του κόλλησαν το «Πατάτας». Ήταν περισσότερο προσεκτικός από τους άλλους και λιγότερο ονειροπόλος, ο ρεαλιστής της ομάδας. Ο Ανδρέας υπολόγιζε τους κινδύνους και συγκρατούσε τους παρορμητικούς φίλους του από παράτολμες κινήσεις. Ο Πατάτας, αν και δεν είχε ακόμα ξεκαθαρίσει μέσα του ποιο δρόμο θα ακολουθούσε στη ζωή του, ωστόσο, θα προτιμούσε να γίνει ναυτικός, να κάνει μακρινά ταξίδια, να διασχίζει ωκεανούς με υπερωκεάνια καράβια, να δει από κοντά εξωτικούς παραδείσους. Ήταν ο ισορροπιστής. Αυτός κάθε φορά με το ναι ή με το όχι του την τελευταία στιγμή, «άναβε το πράσινο ή το κόκκινο φως» για κάθε απόπειρα.

Με τα παρατσούκλια, τα αγόρια βολεύονταν καλύτερα στις κινήσεις τους. Τα κορίτσια δεν είχαν παρατσούκλια. Είχαν όμως κουτσουρεμένο και παραποιημένο το όνομά τους, όπως το έμαθαν από τους γονείς τους: Η Σοφία έγινε Σόφη για συντομία, μάλλον, και η Όλγα έγινε Όλια. Γι' αυτό άλλωστε δεν ήταν υπεύθυνες οι ίδιες. Δεν τις ρώτησε κανείς αν τους αρέσει. Μεταξύ τους συνεννοούνταν με τα πλαστά τους ονόματα: ο Τίγρης, η Σόφη, ο Γάτος, η Όλια και ο Πατάτας!

Η Ομάδα Προστασίας Περιβάλλοντος, η Ο.ΠΡΟ.ΠΕ, όπως τα ίδια τα παιδιά ονόμασαν την ομάδα τους, εκείνο το καλοκαίρι, στο πρόγραμμά της είχε βάλει στόχο το μυστήριο που έκρυβε το Κάστρο. *Είχε ή δεν είχε φαντάσματα.* Και τα πέντε παιδιά ήταν αποφασισμένα να εξιχνιάσουν το μυστήριο και να αποκαλύψουν το μυστικό που έκρυβε το κάστρο. Και μετά θα προσπαθούσαν να περισώσουν ό,τι προλάβουν από την πολιτιστική κληρονομιά και τις φυσικές ομορφιές του τόπου τους. Η ομάδα ήταν κλειστή, είχε αρχές και κανόνες, είχε πρόγραμμα και προοπτικές. Έτσι, στην τύχη δεν γίνεται τίποτα σημαντικό.

«Ε, χε! Τι έχει να γίνει έτσι και τσακώσουμε τα... φαντάσματα», έκανε ο Γάτος πάνω στον ενθουσιασμό του κάποια στιγμή.

«Ουάου! Τσίριξε η Όλγα. Θα γίνουμε οι «Οι ήρωες του καλοκαιριού».

«Μικρή, θα μας κάψεις. Τάπωσέ το,χρυσό μου, το στοματάκι σου», της είπε μισοαστεία μισοσοβαρά ο αδερφός της.

Και της έφραξε το στόμα με την παλάμη του. Οι άλλοι δεν έδωσαν σημασία. Είχαν ζωηρή συζήτηση γύρω από το σχέδιο που είχαν καταστρώσει. Το εγχείρημα ήταν δύσκολο και επικίνδυνο. Ήταν παρακινδυνευμένο. Και δεν έπρεπε να πάρει είδηση κανένας μεγάλος για να μην τους καταστρέψει τα μεγαλεπήβολα σχέδια. Ποιος γονιός

θα άφηνε το παιδί του να μπει στα άδυτα του μυστηριώδους κάστρου, παραβιάζοντας την απαγορευμένη ζώνη γύρω από το αινιγματικό νησί. Αλλά και ποιος δειλός θα εμπόδιζε έναν τολμηρό ονειροπόλο που αψηφά τον κίνδυνο και δεν φοβάται τις απειλές μιας υποτιθέμενης Υπερδύναμης Φαντασμάτων,όταν τον καίει η επιθυμία να μάθει και να προσφέρει στον τόπου του υπηρεσία; Κανένας!

Κανένας λοιπόν δεν έπρεπε να πάρει είδηση. Κανένας δεν είχε υποψιαστεί το παραμικρό για τα τολμηρά σχέδια εκπόρθησης του αμφιλεγόμενου Παλιόκαστρου. Εκτός βέβαια από τον κύριο Ισίδωρο Αντωνιάτη, τον *Αβαίο,* έναν αιώνια καφενόβιο ηλικιωμένο, πρώην ναυτικό, πρώην συνταξιούχο στρατιωτικό, που ήταν φίλος των παιδιών και σπουδαίος παραμυθάς.

Ο κύριος Ισίδωρος, είχε ξεχάσει κι ο ίδιος το πραγματικό του όνομα. Ήταν και λιγάκι δύσκολο, για να λέμε την αλήθεια. Όλοι Αβαίο τον έλεγαν και δεν θύμωνε. Το ***Αβαίος*** ήταν το παρατσούκλι που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του. Ο πατέρας του κυρίου Ισίδωρου χρησιμοποιούσε συνέχεια στην κουβέντα του: βεβαίως! Βεβαίως! Μια λέξη που είχε μάθει στον στρατό και όταν αποστρατεύτηκε, την έφερε μαζί του στο χωριό σαν να ήταν λάφυρο ηρωισμού. Αλλά από την πολλή χρήση έγινε *αβαίως, αβαίως,* και από επίρρημα, έγινε ουσιαστικό, κύριο όνομα Αβαίος. Κι έμεινε στην οικογένεια, σχεδόν μόνιμο επίθετο. Ο περισσότερος κόσμος έτσι τους ήξερε: Οι Αβαίοι!

Ο Αβαίος, λοιπόν, ήταν ένας καλοπροαίρετος άνθρωπος, ανάπηρος πολέμου, με ενάμισι πόδι αληθινό και το άλλο μισό πρόσθετο. Από τότε που αποστρατεύτηκε λόγω αναπηρίας, έμεινε στον τόπο του. Δεν είχε αποκτήσει δικά του παιδιά, ζούσε με τη γυναίκα του «βασιλικά», «ξεκοκαλίζοντας» την αναπηρική του σύνταξη, όπως έλεγαν στα καφενεία, όσοι τον έβλεπαν να απολαμβάνει τον καφέ και τον ήλιο τον χειμώνα, τη δροσιά το καλοκαίρι πλάι στην πανέμορφη λίμνη.

Αλλά δεν είχαν δίκιο. Ο Αβαίος ήταν σοφός άνθρωπος και μεγάλος παραμυθάς. Ήξερε του κόσμου τις ιστορίες και παραμύθια ένα σωρό. Με τα παραμύθια, άλλα που ήξερε από διαβάσματα κι άλλα που έφτιαχνε ο ίδιος με το δημιουργικό μυαλό του, και τις τολμηρές ιστορίες με ήρωες παιδιά, τροφοδοτούσε τη φαντασία των πέντε φίλων του, την Ο.ΠΡΟ.ΠΕ. Και τους προετοίμαζε, άθελά του ίσως, για τολμηρές περιπέτειες. Ήθελε κι ο ίδιος να εξιχνιάσει το μυστήριο,να μάθει ποια βάση μπορεί να είχαν όσα λέγονταν.

Ο καλός εκείνος ηλικιωμένος άνθρωπος, που έχασε το μισό πόδι του σε μια «πολεμική άσκηση ετοιμότητας», ήταν φίλος τους και γνώριζε τα σχέδια των παιδιών από «πρώτο χέρι». Μαζί οργάνωναν όλες τις επιχειρήσεις με κάθε λεπτομέρεια και ήταν πάντα έτοιμος να ειδοποιήσει την αστυνομία για βοήθεια, αν το απαιτούσαν οι περιστάσεις.

Γ
Το Κάστρο με τα φαντάσματα

Έπρεπε να εξιχνιάσουν το μυστήριο: Υπήρχαν ή δεν υπήρχαν φαντάσματα. Γιατί κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει δημόσια και πολύ περισσότερο να πλησιάσει το «Κάστρο» με τον πύργο των φαντασμάτων;

Το Κάστρο αυτό χτισμένο στην κορφή του λόφου που βγαίνει από το νερό σαν κώνος, ακριβώς απέναντι και σε μικρή απόσταση από την πόλη τους, άγνωστο για ποιο λόγο, δεν έχει όνομα, είναι σαν να μην υπάρχει.

Από πολύ παλιά, σερνόταν μια παράδοση, πως το νησί ήταν ενωμένο με τη στεριάσε κάποιο σημείο και υπήρχε πρόσβαση. Αλλά με την άνοδο των νερών της λίμνης, η λουρίδα εκείνη της στεριάς μεταβλήθηκε σε επικίνδυνο βάλτο με πυκνή βλάστηση καλαμιών. Κάποιος που επιχείρησε μια φορά να περάσει στο βράχο μέσα από το βάλτο αψηφώντας τον κίνδυνο, βούλιαξε και δεν ξαναφάνηκε πουθενά. Από τότε, λέγανε, το κάστρο θεωρήθηκε καταραμένος τόπος και κανένας δεν τολμούσε να μπει στο βάλτο. Αλλά και σε όλο το μάκρος της παραλίας ήταν βούρκος που βούλιαζε. Το ίδιο έλος έζωνε ολόγυρα το νησί. Έτσι, δεν πατούσε κανείς άλλος εκεί εκτός απότα φαντάσματα που πίστευαν πως υπήρχαν εκεί. Αναρτημένες απαγορευτικές ταμπέλεςσε πολλά σημεία της παραλίας προειδοποιούσαν για τους κινδύνους που απειλούσαν τη ζωή όποιου τολμούσε να πλησιάσει. Απομεινάρι εκείνου του βάλτου είναι ο βάλτος με τα καλάμια που υπάρχει ακόμα και ενώνει το νησί με τη στεριά μόνο στο σημείο εκείνο.

Ούτε αναφέρεται πουθενά στους τουριστικούς οδηγούς το αρχαίο κάστρο, το Παλιόκαστρο, όπως το λέει ο κόσμος.Καιο πύργος ήταν και παραμένει τυλιγμένος με πολύ μυστήριο.

Το μυστήριο και τα μυστικά που έκρυβε «Το Κάστρο με τα φαντάσματα» γινόταν πιο βαθύ και πιο μεγάλο από ένα πανάρχαιο τούνελ στην από πίσω μεριά, χτισμένο με τεράστιες αρχαίες πέτρες. Το τούνελ αυτό, ξεκινάει από τον πύργο του αρχαίου κάστρου και σέρνεται σαν τεράστιο πέτρινο φίδι στην πλαγιά, ποιος ξέρει από πόσους αιώνες, φτάνει ίσαμε τηνακτή και βουτάει στη λίμνη.

Από τότε που σκαρφίστηκαν να ερευνήσουν το κάστρο για να βεβαιωθούν αν υπάρχουν φαντάσματα στον Πύργο με τον τεράστιο πέτρινο βραχίονα σαν «χέρι» που φτάνει ίσαμε τη λίμνη, μεγάλωνε η περιέργεια των παιδιών της Ομάδας Προστασίας Περιβάλλοντος, της Ο.ΠΡΟ.ΠΕ. και οργίαζε η φαντασία τους.

Πήγαν στη βιβλιοθήκη του σχολείου, κατέβασαν και ξεφύλλισαν τα ελληνικά λεξικά και τις εγκυκλοπαίδειες, ρώτησαν ηλικιωμένους, δασκάλους και καθηγητές, μπήκαν και στο διαδίκτυο μπας και ανακαλύψουν κάτι στα ελληνικά, τίποτα σημαντικό δεν έμαθαν.

Εκτός, βέβαια, από ένα πολύ σύντομο «αρχαιολογικό λήμμα», ένα μικρό σχόλιο στο διαδίκτυο, που αναφέρει ότι το κάστρο ανήκε σε μια σειρά «φρυκτωριακών» κάστρων. Τισημαίνει ο όρος «φρυκτωριακό», αυτή η λέξη μ' εκείνο το ωμέγα ακριβώς στη μέση, από όσα κι αν διάβασαν, δεν μπόρεσαν να καταλάβουν τίποτα συγκεκριμένο. Την πηγή πληροφοριών, τον θείο Αβαίο δεν τον είχαν ακόμα ρωτήσει. Ήθελαν να το ανακαλύψουν μόνοι τους και να του κάνουν έκπληξη. Αλλά, αφού οι έρευνές τους είχαν αποβεί άκαρπες, έτρεξαν στον θείο.

«Θείε, εμείς...»

«Ξέρω, ξέρω. Σας περίμενα», τους έκοψε τη φόρα, «δεν βρήκατε στοιχεία για τις Φρυκτωρίες...»

«Πού το ξέρετε;» ρώτησε η Όλγα.

«Ε, πού το ξέρω! Μου το είπε ένα πουλάκι, έχω φτερωτούς πληροφοριοδότες που μου τα λένε όλα. Τίποτα δεν τους ξεφεύγει, όλα μου τα λένε εμένα».

«Καλέ θείε, μας κοροϊδεύετε. Γιατί δεν μας πληροφορούν κι εμάς τα πουλάκια;» μουρμούρισε η Σοφία, η πρωτευουσιάνα σαν πιο ενημερωμένη.

«Α, δεν το ξέρεις. Τα πουλάκια φοβούνται τα παιδιά εδώ έξω στις επαρχίες από τότε που έστηναν παγίδες ή τα κυνηγούσαν με τις σφεντόνες, με τα λάστιχα και τα σκότωναν. Και τους έμεινε ο φόβος. Από τότε... Αστειεύτηκα. Ελάτε τώρα να δούμε τι σημαίνει *'φρυκτωρία'* και *'φρυκτωριακό'* κάστρο, τι λέει το διαδίκτυο, η επιστήμη, η πληροφορική. Απορώ πώς δεν το ψάξατε στο Ίντερνετ. Εσείς είστε σαΐνια», είπε.

Σηκώθηκε.

«Τι είναι πάλι αυτό...» έκαναν όλα μαζί τα παιδιά, γιατί όλα είχαν την ίδια αγωνία.

«Εδώ είναι το μυστικό, η πηγή της γνώσης, η εύκολη πρόσβαση στα μυστικά της Επιστήμης, το διαδίκτυο», γέλασε ο ηλικιωμένος ανάπηρος. «Μη βιάζεστε. Εδώ είναι ηπηγή», πρόσθεσε.

Με αργές κινήσεις, έβγαλε από τον χαρτοφύλακά του ένα λαπτοπ, το απίθωσε πάνω στο τραπέζιπου ήταν μπροστά του και τον άνοιξε.

«Α, καλά! Το ψάξαμε στα δικά μας τάμπλετ. Δεν υπάρχει ούτε μια γραμμή πουθενά», είπε ο Τίγρης με απόλυτη βεβαιότητα. «Μπορεί στο λαπτοπ ...», πρόσθεσε.

«Σταθείτε, μη βιάζεστε. Εμένα μου φαίνεται πως εδώ, μέσα σ' αυτό το θαυματουργό μαραφέτι, θα βρούμε την απάντηση».

«Στεκόμαστε!» είπε ο Γάτος.

Και σηκώθηκε πρώτος από τους φίλους του. Τον ακολούθησαν και τα άλλα παιδιά. Και στάθηκαν γύρω του. Σχεδόν πάνω από το κεφάλι του θείου και περίμεναν. Η αγωνία τους είχε κορυφωθεί.

«Για να δούμε, για να δούμε» μουρμούρισε ο Αβαίος.

Έγραψε τη λέξη «***Φρυκτωρία***», μια άγνωστη λέξη στην οθόνη.

«Το ψάξαμε κι αυτό, αλλά...τζίφος!», μουρμούρισε ο Γάτος΄

«Δεν καταλάβαμε γρυ», πρόσθεσε με θλίψη ο Τίγρης.

«Γι' αυτό είμαστε κι εμείς εδώ, εγώ δηλαδή», εξήγησε ο Αβαίος. «Τώρα θα τα βρούμε και θα τα εξηγήσουμε όλα», πρόσθεσε.

Κ κι άρχισε να διαβάζει αργά και να τους εξηγεί:

«Οι **φρυκτωρίες** στην αρχαία Ελλάδα ήταν περίπου τα Μ. Μ. Ε., ήταν το μέσο επικοινωνίας της εποχής εκείνης με φωτιές. Ήταν ένα σύστημα συνεννόησης μεταξύ των πόλεων του αρχαίου κόσμου με σημάδια, που μεταβιβάζονταν από περιοχή σε περιοχή με τη χρήση ***πυρσών*** κατά τη διάρκεια της νύχτας, ειδικά σε καιρό πολέμου», διάβασε και πήρε ανάσα**.**

Κάτι τον έκανε να σταματήσει. Ήταν η λέξη «πυρσών». Θεώρησε σωστό και αναγκαίο να δίνει σαφείς, καθαρές απαντήσεις στους μικρούς φίλους του. Διάβασε για μερικά δευτερόλεπτα το κείμενο και σαν να μασούσε τις λέξεις,, ξεροκατάπιε και στρέφοντας ρωτάει τη Σόφη:

«Εκτός από τη λέξη 'φρυκτωρίες', υπάρχει άλλο που δεν ξέρεις;»

«Αυτό εκεί που λέει π υ ρ σ ων», ψέλλισε μουδιασμένα η Σόφη.

Και δάγκωσε τα χείλη της νομίζοντας πως έκανε γκάφα.

«Μη φοβάσαι, διάβασε τη λέξη», την ενθάρρυνε ο θείος Αβαίος. «Και δες αν έχει κάτι γνωστό μέσα της».

«Πυρ!» πετάχτηκε ο Ανδρέας, κοινώς Πατάτας, ο τρομερός στις γνώσεις. 'Πυρ' πάει να πει φωτιά, είναι γενική πληθυντικού και στην ονομαστική κάνει 'ο πυρσός', είναι

δευτερόκλιτο ουσιαστικό, γένους αρσενικού...» πήρε φόρακι ήταν έτοιμος να μετατρέψει την εξερεύνηση σε μάθημα γραμματικής.

«Ακριβώς! Βλέπω είσαι τζίνι. Και παριστάνεις τον ανίδεο», γέλασε ο θείος. «Δεν βλάπτει να κάνουμε και χρήση γραμματικής. Πάμε τώρα παρακάτω», είπε σοβαρά. «Η λέξη ***'φρυκτωρία',*** λοιπόν, είναι σύνθετη από τη λέξη ***φρυκτός,*** το φρ***υ με ύ***ψιλον, αυτός που καίγεται, ο ***πυρσός,*** φλόγα φωτιάς και τη λέξη ***ώρα***, που σημαίνει ***φροντίδα*** στη γλώσσα εκείνης της εποχής**.** Με πολύ απλά λόγια σημαίνει μέρη που άναβαν φωτιές, δηλαδή κορφές βουνών με κάστρα.

Φανταστείτε ένα σύρμα που ενώνει πολλά κάστρα στη σειρά και μια φλόγα, έναν πυρσό να κάνει ακροβατικά πάνω στο σύρμα!», εξήγησε ο Αβαίος.

«Άκρως θεαματικό!», πέταξε μια φράση η Σοφία. «Το φαντάζομαι», πρόσθεσε.

«Και να πηγαίνει η φλόγα από το ένα κάστρο στο άλλο...Ποπό!», έκανε η Όλγα.

«Άντε, χαζούλα, μη λες ανοησίες, δεν περπατούσε η φλόγα. Ο θείος...» κάτι πήγε να πει ο πατάτας, αλλά δεν πρόφτασε.

Ο θείος άρπαξε την ευκαιρία και εξήγησε όσο μπορούσε πιο απλά:

«Στον Τρωικό πόλεμο, όπως θα θυμάστε, πήραν μέρος όλοι οι Έλληνες. Και, φυσικά όλες οι ελληνικές πόλεις ήθελαν να μαθαίνουν τι γινόταν εκεί πέρα από τη θάλασσα, αν τελείωσε ο πόλεμος. Το μόνο μέσο επικοινωνίας που είχαν, ήταν οι φρυκτωρίες. Σύμφωνα με όσα γράφει ένας μεγάλος αρχαίος τραγικός ποιητής, οΑισχύλος, η είδηση για την πτώση της Τροίας μεταδόθηκε από πόλη σε πόλη σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας με τις φρυκτωρίες. Είχαν...»

«Σοβαρά; Αυτό μοιάζει διαστημικό!» πέταξε ο Τίγρης.

«Σταμάτα, μη μιλάς», τον σκούντησε ο Γάτος, «άσε να μας εξηγήσει...».

Ο Αβαίος συνέχισε:

«...είχαν, ας πούμε, έναν ειδικό κώδικα επικοινωνίας με σήματα για γρήγορη ενημέρωση τα **Φρυκτωριακά** κάστρα σε αντικριστές κορφές βουνών. Τέτοια κάστρα σώζονται σε όλη την Ελλάδα και σε ανοιχτούς χώρους. Στην περιοχή μας σώζονται κάποια φρυκτωριακά κάστρα και πύργοι στην κορφή ορισμένων λόφων κυρίως, σαν ετούτο το δικό μας. Αντί να καθόμαστε εδώ και να μιλάμε θεωρητικά, ελάτε πάμε να δούμε εκείνους τους 'τηλεοπτικούς σταθμούς' των αρχαίων Ελλήνων», είπε και «άνοιξε τον τηλεοπτικό χάρτη της περιοχής τους. «Όπου βλέπετε κόκκινα σημάδια, εκεί είναι λόφοι με φρυκτωριακά κάστρα», εξήγησε.

«Α, έτσι μάλιστα! Αυτό είναι». Είπαν όλα μαζί τα παιδιά.

Με αργές κινήσεις εκείνος, έκλεισε το λαπτοτ. Το έβαλε στο βαλιτσάκι του. Και σηκώθηκε.

«Ακολουθείστε με», είπε.

«Πού πάμε;», μουρμούρισε ο Πατάτας.

«Περίπατο στην εξοχή», του ψιθύρισε η αδερφή του στο αφτί.

Τους άκουσε και χαμογέλασε ο θείος, αλλά έκανε πως δεν άκουσε. Σέρνονταστο ανάπηρο πόδι του και στηριζόμενος στην αχώριστη μαγκούρα, το «τρίτο πόδι», όπως την αποκαλούσε σκωπτικά, κίνησε πρώτος. Βγήκαν λίγο έξω από τα σπίτια της μικρής πόλης, ανέβηκαν σ' ένα υψωματάκι που ήταν ξέφωτο. Εκεί στάθηκαν. Ο ηλικιωμένος ανάπηρος πήρε βαθειά ανάσα, χάιδεψε με τις δυο παλάμες του διαδοχικά την καμπούρα της μαγκουρίτσας, ένα κόλπο που έκανε συχνά όταν ήθελε να στηριχτεί καλύτερα και να ισορροπήσει, χωρίς να δίνει λαβή για σχόλια, αγκάλιασε με το βλέμμα του τα πέντε παιδιά που περίμεναν κρεμασμένα, κυριολεκτικά, από τα χείλη του, και μπήκε αμέσως στο θέμα. Τους έδειξε πρώτα δεξιά.

«Είμαστε έτοιμοι;» ρώτησε. Τάχα πως δεν ήξερε για να βεβαιωθεί.

«Είμαστε!!!» έκαναν όλα μαζί τα πέντε παιδιά.

«Και με τον απαραίτητο εξοπλισμό;»

«Και με τον απαραίτητο εξοπλισμό! Πάνε στη μάχη, καλέ θείε, χωρίς όπλα;» είπαν με μια φωνή.

Και σήκωσαν ψηλά ο καθένας τα δικά του κιάλια.

«Φυσικά και δεν πάνε. Λοιπόν τώρα, αφήνομε στην πάντα τα αστεία. Έχομε πολύ σοβαρή δουλειά. Βλέπετε στο βάθος εκείνο το βουνό που στην κορυφή του δεν έχει δέντρα;»

«Ναι!»

«Βλέπω ... ένα σωρό από μεγάλες πέτρες», είπε η Όλγα.

«Τώρα, μας φώτισες!» της πέταξε ο Γάτος για να την πειράξει.

«Εγώ βλέπω, τι βλέπω...Βλέπω μεγάλες πέτρες τη μια πάνω στην άλλη», πρόσθεσε ο Ανδρέας, ο κοινώς Πατάτας. Και δάγκωσε τον αντίχειρά του νομίζοντας πως έκανε λάθος.

«Ποπό τι μεγάλο κάστρο! Γίγαντες το χτίσανε; Αναρωτιέμαι: Πώς τις ανέβασαν εκεί πάνω τόσο μεγάλες πέτρες...» έκανε ο Τίγρης. Κι αμέσως συμπλήρωσε: «Θα είχαν κάποιο μηχανισμό, δεν μπορεί να σήκωσαν άνθρωποι θεόρατους βράχους με τα χέρια τους».

«Κι εγώ το αποκλείω», πρόσθεσε η Σοφία με απόλυτη βεβαιότητα.

«Ώστε, έτσι! Για σκέψου πόσα ήξεραν οι αρχαίοι που δεν τα ξέρομε σήμερα εμείς με την τεχνολογία και την πληροφορική μας», πρόσθεσε η Όλγα

Δεν χρειάστηκε να προσθέσει τίποτα παραπάνω ο θείος Αβαίος. Τα παιδιά από την «αυτοψία» του χώρου βρήκαν μόνα τους κι έδωσαν τις απαντήσεις στα ερωτήματα και λύθηκαν οι απορίες που είχαν.

«Είστε ικανοποιημένοι τώρα;» ρώτησε με πολλή καθυστέρηση ο Αβαίος.

«Είμαστε, ναι, καλέ θείε, πώς μπορεί να μην είμαστε ύστερα από όσα μάθαμε σήμερα. Τόσον καιρό ψάχναμε κι άκρη δεν βρίσκαμε. Και τώρα, με μια ωραία βόλτα χτίσαμε μια γέφυρα με το παρελθόν!» είπε ο Τίγρης με τη σιγουριά που δίνει στον άνθρωπο η γνώση.

«Το εξαντλήσαμε το θέμα; Τι λέει η μικρή μας Όλγα;» ρώτησε ο θείος Αβαίος.

«Εγώ έχω μια απορία, πάντως», απάντησε η μικρή της παρέας. «Το παραμύθι της χρυσής γουρούνας με τα εφτά χρυσά γουρουνάκια που βγαίνουν τις νύχτες εκεί πάνω και τριγυρίζουν μέσα στο κάστρο, είναι αλήθεια; Εγώ δεν το πιστεύω. Αφού είναι χρυσά πώς περπατάνε;»

«Στα παραμύθια περπατάνε και τα χρυσά γουρουνάκια, χαζούλα!», βιάστηκε να της απαντήσει ο αδερφός της.

«Αυτό το ξέρουν και τα χρυσά γουρουνάκια, χαζούλη! Κάτι άλλο έχεις να μου πεις;» του είπε η Όλγα.

«Όχι, δεν έχω! Με νίκησες, μικρή, με κατατρόπωσες μπροστά σε τόσον κόσμο! Αγάπη μου εσύ, σε πειράζω. Ο θείος θα μας πει...» της είπε με μια τρυφερή αγκαλιά.

Έμενε, λοιπόν, ακόμα να ερευνήσουν τους θρύλους που κυκλοφορούσαν στα μουλωχτά όχι μόνο για φαντάσματα και ξωτικά πως κρύβονταν εκεί.Αλλά πιο πολύ τους ξάναψε την περιέργεια η χρυσή γουρούνα με τα εφτά χρυσά γουρουνάκια που βγαίνουν μόνο τις νύχτες και τριγυρίζουν μέσα στο κάστρο με τα φαντάσματα.

Το παραμύθι αυτό, ο θρύλος, πέρασε από στόμα σε στόμα κι απόγενιά σε γενιά προφορικά, όλοι μιλούσαν, το έπιαναν στη γλώσσα τους, αλλά κανείς δεν έβαζε το χέρι στη φωτιά. Κανείς δεν παραδεχόταν τις διαδόσεις ούτε και τις απέρριπτε. Τα πράγματα ήταν μπερδεμένα στο μυαλό και στη φαντασία των ανθρώπων. Η μόνη

ελπίδα των παιδιών της Ομάδας για τη διαλεύκανση του μυστηρίου έμενε ο θείος Αβαίος και η πληροφορική. Ή, κάτι σημαντικό που μπορούσε να ανακαλύψουν μόνα τους, θα το έψαχναν στο διαδίκτυο.

Ωστόσο, εκείνη την ημέρα, ο θείος Αβαίος, δεν ασχολήθηκε καθόλου με τον θρύλο της χρυσής γουρούνας. Άφησε ανέγγιχτη αυτή την υπόθεση για την άλλη μέρα. Είχε, άλλωστε περάσει η ώρα.

«Πάμετε», είπε ο θείος, «αύριο πάλι εδώ ή κάπου αλλού. Μπορεί να παρουσιαστεί άξαφνα μπροστά μας η χρυσή γουρούνα με τα εφτά χρυσά γουρουνάκια της. Πού ξέρεις! Γίνονται και θαύματα καμιά φορά. Αύριο πάλι, όλοι πάμε σπίτι μας τώρα, εμπρός», είπε.

Με το ελεύθερο χέρι του έδειξε στα παιδιά πως έπρεπε να φύγουν πρώτα εκείνα. Ο ίδιος έμεινε λίγο ακόμα εκεί κάνοντας διάφορες σκέψεις γύρω από το θρύλο της χρυσής γουρούνας με τα εφτά χρυσά γουρουνάκια. Πως θα χειριστεί αυτόν το θρύλο ΄για να καταλάβουν τα παιδιά την αλήθεια, αν υπάρχει κάποια αλήθεια στους θρύλους καιστα παραμύθια.

«Δεν γίνεται, κάτι πρέπει να υπάρχει», προβληματιζόταν κι ο ίδιος.

Όσοι ηλικιωμένοι είχαν απομείνει στην πόλη τους, ο καθένας ήξερε το δικό του παραμύθι. Όλοι όμως συμφωνούσαν στο χρώμα της γουρούνας: ήταν σαν χρυσή. Και πίστευαν πως ήταν χρυσή. Ο θείος Αβαίος θέλοντας να ανταμείψει τα παιδιά για το ζήλο που έδειξαν να μάθουν τι ήταν οι φρυκτωρίες, ανάλαβε ο ίδιος το ρόλο του παραμυθά.

Από νωρίς την άλλη μέρα, ακουμπώντας στη μαγκουρίτσα που συμπλήρωνε το ανάπηρο πόδι του, έφτασε πρώτος στο *ΣΤΕΚΙ*, παρήγγειλε έναν μέτριο ελληνικό και περίμενε τους φίλους του στο γνωστό, ξεφυλλίζοντας τις πρωινές εφημερίδες που είχεαφήσει εκεί ο πλανόδιος εφημεριδοπώλης για τους θαμώνες του μαγαζιού.

Του έφεραν τον καφέ του, διάβασε στα πεταχτά τις ειδήσεις και τις άφησε πλάι. Κόντευε να τελειώσει ο καφές του, η ώρα περνούσε και τα παιδιά ακόμα να φανούν. Κοίταζε, ξανακοίταζε το ρολόι του. Η ώρα του φαινόταν χρόνος. Χίλια δυο πράγματα έβαζε μπροστά στα μάτια του ο νους του.

«Τα παιδιά είναι απρόβλεπτα, σαν τον καιρό», σκέφτηκε, έτοιμος να αρχίσει να τηλεφωνήσει σε κάποιο σπίτι. Αλλά πώς, χωρίς να δημιουργήσει μεγαλύτερο πρόβλημα αν τυχόν είχε συμβεί κάτι μέσα στην ατέλειωτη νύχτα.

Ωστόσο μια δεύτερη σκέψη, έδιωξε την πρώτη. Κι εκεί που συλλογιζόταν...

Δ
«Είχαμε νυχτερινό συμβούλιο ‘κεκλεισμένων των θυρών’

Κι εκεί που συλλογιζόταν τι θα μπορούσε να είχε συμβεί μέσα στην ατέλειωτη νύχτα, να σου και ξεπροβαίνει ο Τίγρης με τον Γάτο με την τσίμπλα ακόμα στα μάτια και πίσω τους αγουροξυπνημένοι, όλο χασμουρητά οι άλλοι τρεις.

«Είχαμε νυχτερινό συμβούλιο μέχρι αργά στο σπίτι του Τίγρη ‘κεκλεισμένων των θυρών’, χτες τη νύχτα για να αποφασίσουμε...,», δεν θυμόταν παρακάτω πως το είπε ο πατέρας του,

«...‘περί του πρακτέου’, ναι, έτσι είπε», τον συμπλήρωσε ο Πατάτας.

«Καλά, καλά, κατάλαβα. Σας τσάκωσε ο άνθρωπος κλεισμένους κατακαλόκαιρο στο δωμάτιο και θα τρόμαξε».

«Α, μπα. Δεν ανησύχησε καθόλου. Συνεδριάζουμε συχνά στο σπίτι μου και όλο το ίδιο μας λέει. Γέλασε και είπε το ‘κεκλεισμένων των θυρών... περί του πρακτέου’ ασφαλώς», είπε, βιάστηκε να εξηγήσει ο Τίγρης.

«Μας πήρε άρον άρον, μας έμπασε στο αυτοκίνητό του και μας μοίρασε τον καθένα στο σπίτι του, αργά τη νύχτα», συμπλήρωσε ο Πατάτας ανάμεσα σε χασμουρητά.

«Εν τάξει. Όλα καλά. Λοιπόν τώρα...»

«Έχομε πάρει πρωινό, είμαστε πλήρεις», είπαν όλοι μαζί.

«Ωραία. Στο θέμα μας τώρα, παιδιά μου. Λένε, λοιπόν, αότι από τα πολύ παλιά τα χρόνια, όταν οι άνθρωποι εγκατέλειψαν το κάστρο, μια χρυσή γουρούνα με τα εφτά χρυσά γουρουνάκια της, άλλοι γέροι τα κάνουν δώδεκα, τριγυρίζει μέσα στο κάστρο. Κάποτε βγαίνει κι απέξω από τα τείχη μαζί με τα χρυσά γουρουνάκια της. Κάποιοι ηλικιωμένοι λένε πως οι ίδιοι όταν ήταν παιδιά, όπως και οι παππούδες τους, πολλές φορές την είχαν δει να βγαίνει τη νύχτα από το τούνελ με τα γουρουνάκια της γουτς γουτς και να γυρίζουν μέσα στο κάστρο μυρίζοντας το χώμα, τότε που το νησί ήταν ενωμένο με τη στεριά. Και μόλις χάραζε η αυγή, τρύπωναν στο τούνελ κι εξαφανίζονταν!

»Ωστόσο, κανένας δεν κάθισε να σκεφτεί ποια σχέση μπορεί να έχουν οι μύθοι, οι παραδόσεις και τα παραμύθια με το κάστρο των φαντασμάτων. Χρόνια και ζαμάνια έχουν να πατήσουν εδώ αρχαιολόγοι. Οι τουριστικοί οδηγοί που κυκλοφορούν στην πόλη και στην περιοχή, κρατούν εφτασφράγιστο το μυστικό της «χρυσής γουρούνας με τα εφτά χρυσά γουρουνάκια». Λες και φοβούνται μην τους το κλέψουν οι ξένοι κι οι περαστικοί. Και έχουν δημιουργήσει ένα μυστήριο γύρω από το κάστρο που εμποδίζει κάθε απόπειρα πρόσβασης στο κάστρο-Φάντασμα. Απλώς ενημέρωναν και συνεχίζουν να πληροφορούν τους τουρίστες και τους περιστασιακούς επισκέπτες πως ‘*πρόκειται για ένα ασήμαντο αρχαιοελληνικό κτίσμα άνευ σημασίας από αρχαιολογικής πλευράς*’.

»Και το Παλιόκαστρο, βουτηγμένο στην ομίχλη της αδιαφορίας, μένει εκεί, πάνω στο βράχο του, περιφρονημένο μέσα στα ερείπια της άστοργης μοίρας του. Έφταιγε βέβαια, εκτός από τον απότομο βράχο που έμπαινε κάθετα στη λίμνη και δεν άφηνε περιθώρια εύκολης πρόσβασης στο νησί, και το δασωμένο από καλάμια έλος που έζωνε κυριολεκτικά στα ριζά τα πλευρά του. Και, το χειρότερο, υπήρχε φήμη, τελευταία, πως ο τόπος είναι επικίνδυνος γιατί είναι στοιχειωμένος και τον φρουρούν τεράστια μαύρα και πράσινα φίδια που δεν τα βλέπει γυμνό ανθρώπου μάτι, γιατί είναι αόρατα. Και μόνο τον θόρυβο από το σούρσιμό τους μπορεί να ακούσει όποιος πιστεύει ότι το Παλιόκαστρο είναι στοιχειωμένο.

»Άλλοι έλεγαν πως ήταν πράσινα, άλλοι μαύρα ή καφετιά και ήταν ο φόβος κι ο τρόμος των κατοίκων της γύρω περιοχής. Και τα έλεγαν δράκους, όπως στα

παραμύθια. Κι ας ήταν αθέατα. Κι ας μην τα είχε δει ποτέ κανένας με τα ίδια του τα μάτια. Εκτός, βέβαια, από εκείνους τους παλιούς ανθρώπους που πίστευαν ότι υπάρχουν στοιχειωμένα κάστρα που κρύβουν φοβερά μυστικά κάτω από τις μεγάλες πέτρες του φρουρίου.

»Πολλά λέγονταν για εξαφανίσεις ανθρώπων που τόλμησαν να παραβιάσουν το 'άβατο', τον άγραφο νόμο που απαγορεύει την πρόσβαση στο βράχο και να περπατήσουν στο έδαφος μέσα στο Παλιόκαστρο. Και προειδοποιούσαν τους τουρίστες και τους ξένους γράφοντας πάνω σε διάφορες πινακίδες: 'Απαγορεύεται η πρόσβαση' με κάτι νεκροκεφαλές και σταυρωτά οστά άκρων.Χωρίς, ωστόσο, να αναφερθεί ποτέ κάποιο κρούσμα, ένα γεγονός χειροπιαστό και συγκεκριμένο. Ούτε και στα κατάστιχα της αστυνομίας υπήρχε δηλωμένη καμιά εξαφάνιση. Η φήμη, όμως, είχε δημιουργήσει ένα κλίμα φόβου, μυστηρίου και αποστροφής προς το Παλιόκαστρο και ο θρύλος γύρω από «το Κάστρο με τα φαντάσματα». Όποιον κι αν ρωτούσες, νέο, ηλικιωμένο με άσπρα μαλλιά, επιστήμονα της περιοχής ή απλό, καθημερινό άνθρωπο:

»'Αν έχει, λέει, φαντάσματα; Γεμάτο είναι. Τις νύχτες καμιά φορά στήνουν και χορούς! Οι γεροντότεροι είχαν δει με τα ίδια τους τα μάτια παράξενα πράγματα. Προπαντός εκείνοι που γύριζαν τις φεγγαρόφωτες νύχτες στα χωράφια. Βγαίνουν φίδια και φαντάσματα τη νύχτα από το λούκι του πύργου. Γιομάτο φίδια και φαντάσματα είναι το Παλιόκαστρο!' απαντούσαν.

»Και κανένας λογικός άνθρωπος που καταλάβαινε τον κίνδυνο κι αγαπούσε τη ζωή του, δεν τολμούσε να πλησιάσει το Παλιόκαστρο και τον Πύργο των φαντασμάτων.»

Αυτό, αντίθετα, έβαζε σε πειρασμό την Ομάδα Δράσης, την Ο.ΠΡΟ.ΠΕ. Κυρίως, από τότε που άκουσαν τον θείο να λέει στον κύριο Διοικητή του Αστυνομικού Τμήματος:

«Η ιστορία για τεράστια φίδια και φαντάσματα μου φαίνεται πλαστή και εξυπηρετεί σκοπιμότητες», είχε πει.

Και δάγκωσε τη γλώσσα του σαν να έκανε γκάφα. Και όντως έκανε μεγάλη γκάφα. Μάλλον του ξέφυγε του θείου Αβαίου η επίμαχη φράση. Αυτή ξεσήκωσε τη φαντασία και την περιέργεια των τολμηρών οικολόγων της περιοχής: Της Ο. ΠΡΟ. ΠΕ, φυσικά! Το μυστήριο έγινε πιο μυστήριο.

«Κάποιο λάκκο έχει η φάβα», είπε με σοφία ο Γάτος μετά τη γκάφα του θείου Αβαίου. «Η υπόθεση χρειάζεται διαλεύκανση».

«Εμένα δεν μου το βγάζεις από το μυαλό πως ο θείος κάτι μας κρύβει», είπε η Σοφία. «Εγώ πιστεύω πως δεν ήταν γκάφα, επίτηδες το έκανε για να δημιουργήσει σε μας εντυπώσεις».

«Για να μας κεντρίσει περισσότερο την περιέργεια, λέω εγώ», παρατήρησε με πολλή σοβαρότητα, όπως πάντα ο Ανδρέας, που τα λόγια του ήταν σοφά σμιλεμένα, δηλαδή πολύ προσεγμένα.

Αργούσε να μιλήσει, έδειχνε πως είναι αργόστροφος, αλλά οι κουβέντες του ήταν σταράτες, όλες σωστές και μετρημένες.

«Και τι μ' αυτό; Από μας περιμένουν να βγάλουμε το φίδι από την τρύπα; Δεν το πιστεύω. Ολόκληρη αστυνομία», διατύπωσε τη δική του άποψη ο Γάτος.

Ο Τίγρης δεν μίλησε. Σίγουρα κάτι πολύ σοβαρό τον απασχολούσε.

Ε
«Ιησούς Χριστός νικά...»

Εκείνη την ημέρα, ανήμερα της Παναγίας, μνήμη ***της Κοίμησης της Θεοτόκου***, ήταν ένας καυτός Δεκαπενταύγουστος. Ο ήλιος έλιωνε σίδερα και οι άνθρωποι είχαν πάει στο Μοναστήρι του Βραχνού για της Παναγιάς το πανηγύρι. Τότε θεώρησαν ως πιο κατάλληλη μέρα οι πέντε φίλοι και μπήκαν πάνοπλοι στην περίφημη Ερατώ, τη βάρκα του Αντώνη, την ψαρόβαρκα του πατέρα του δηλαδή. Κι εκείνη καμαρωτή με τους πέντε γενναίους «θαλασσόλυκους», ρίχτηκε στα ήρεμα πράσινα νερά για την πιο μεγάλη ναυτική περιπέτεια των τελευταίων εκατόν εβδομήντα έξι και μισό χρόνων της ελληνικής ναυτικής ιστορίας, σίγουροι πως θα πρόσθεταν μια ακόμα λαμπρή σελίδα στο μεγάλο βιβλίο της.

Η λίμνη ήτανε λάδι, άστραφτε μεγαλόψυχη κάτω από το ζεματιστό φως του ήλιου. Η Ερατώ έσχιζε περήφανη τα νερά. Και στα μάτια των εξερευνητών παιχνίδιζε το όραμα της κατάκτησης που ήταν η εξερεύνηση του απόρθητου φρυκτωριακού κάστρου.

Δεν απείχαν πολύ από τον βράχο, ο Γάτος ετοίμαζε κιόλας τα σύνεργα της αναρρίχησης, ο Τίγρης έψαχνε να δει πού θα βρει ένα στέρεο κλαρί ή κάποια προεξοχή του βράχου για να δέσει τη βάρκα προς τη μεριά που άρχιζε ο καλαμιώνας, όταν ένα τράνταγμα της βάρκας έσπειρε τον φόβο και τον τρόμο στις καρδιές τους. Παραλίγο να βρεθούν κάτω από τη βάρκα.

«Φάντασμα! Έκανε η Όλγα και κόλλησε πάνω στη Σοφία. Φάντασμα! Θα μας πνίξει!»

Ο Αντώνης ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, έβγαλε από τον κόρφο του ένα μικρό τετραβάγγελο, έκανε με αυτό τρεις φορές το σημείο του σταυρού στον αέρα ψιθυρίζοντας, όπως έκανε ο πατέρας του μπροστά στον κίνδυνο:

«Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά!
Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά!
Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά!»

Και, ω του θαύματος, που λένε, το κακό πέρασε και η γαλήνη αποκαταστάθηκε. Μόνο λίγο πιο πέρα προς την άλλη μεριά, είδαν ένα μαύρο πράμα να βγαίνει από τα νερά και τους φάνηκε πως χώθηκε μέσα στο... τούνελ.

«Το φάντασμα!» Γέλασε ο Αντώνης, και για να τους ηρεμήσει: «Κανένα μεγάλο χέλι θα ήταν», είπε σιγά για να μην ακούσει το φάντασμα. «Είδατε τι κάνει ο σταυρός και το τετραβάγγελο;» πρόσθεσε. Και χραπ! Έδεσε γερά το σκοινί της βάρκας από μια μυτερή κόχη του βράχου Και πήδηξαν έξω από τη βάρκα τα τρία αγόρια.

«Κορίτσια, εσείς δεν θα το κουνήσετε από τη βάρκα, ούτε μισό βήμα έξω και μακριά από τη βάρκα. Και δεν θα βγάλετε άχνα ό,τι κι αν δείτε. Τσιμουδιά. Τα ρόπαλά μας εμείς, μάγκες. Έτοιμοι; Από δω, δεν έχει δυσκολία. Άκρη άκρη περνάμε. Έτσι μου φαίνεται. Τρία, δύο, ένα, Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά... πάμε!»

Μπροστά αυτός και πίσω οι άλλοι δύο, με το νου τους συνέχεια στα πόδια τους, μη γλιστρήσουν και βουλιάξουν στη λάσπη του βάλτου, προχωρούσαν χωρίς να μιλούν, παραμερίζοντας τα καλάμια, τα βούρλα και τα χαμόκλαδα που έφραζαν το πέρασμά τους προς την άγνωστη πραγματικότητα, την αθέατη πλευρά του κάστρου.

«Αγόρια, υποψιάζομαι πως κάτι κρύβεται εδώ μέσα! Κάτι που δεν μ' αρέσει καθόλου! Είπε ο Τίγρης. Κρυφτείτε πίσω από τα καλάμια και μην κάνετε θόρυβο. Υπάρχει κάτι ύποπτο... Σσσς! Βλέπω...»

«Τι βλέπεις; Άσε να περάσω μπροστά εγώ που είμαι οικονομικός», είπε ο Γάτος. Κι έκανε να προσπεράσει. «Θα τα καταφέρω καλύτερα!»

«Στοπ!» Ο Τίγρης του έφραξε τον δρόμο με το πόδι του. «Απαγορεύεται!»

«Δεν ωφελούν οι παλικαρισμοί. ό,τι πει ο Τίγρης. Ψυχραιμία!», πρόσταξε ο Πατάτας. «Εσύ προχώρα, θα τον κρατήσω εγώ, Τίγρη!», πρόσθεσε. Και, περνώντας μπροστά με πολλή προφύλαξη, για να μην κάνει θόρυβο και δώσει στόχο στον εχθρό, ήρθε πρώτος. Άπλωσε τα χέρια του δεξιά κι αριστερά και έφραξε το πέρασμα, προστάζοντας τονΓάτο να καθίσει κάτω.

ΣΤ
Οι… φίδοι

Τα λεπτά της αγωνίας για τους άλλους δύο, όσο δεν γύριζε ο Τίγρης, τους φαίνονταν ατελείωτα. Έτσι είναι, η σκέψη και η αγωνία, ο φόβος, μακραίνουν τον χρόνο και την απόσταση. Η ζωή γίνεται πιο δύσκολη.

Κάποτε γύρισε πισωπατώντας ο Τίγρης, σαν να μην ήθελε να χάσει κάτι από τα μάτια του. Κάθισε κάτω δίπλα τους χωρίς να γυρίσει να τους κοιτάξει.

«Κάτι ύποπτο συμβαίνει», είπε σιγά στους φίλους του. «Εσύ», είπε στον Πατάτα, «πήγαινε στα κορίτσια στη βάρκα και δώστε αμέσως σήμα στον θείο Αβαίο,ότι κάτι τρέχει. Είμαι σίγουρος πως θα περιμένει εκεί. Κι εμείς με τον Γάτο θα κρυφτούμε για να κατασκοπεύσουμε. Πρέπει να εξιχνιαστεί το μυστήριο. Και να μην είμαστε όλοι εκτεθειμένοι στον κίνδυνο. Κι αν δείτε πως αργούμε, ζητείστε επειγόντως βοήθεια. Λύστε τη βάρκα κι ανοιχτείτε στα νερά, απομακρυνθείτε σε απόσταση ασφαλείας. Η Όλγα ξέρει καλό κουπί. Θα τα καταφέρει. Εμείς κάνουμε και μακροβούτια. Δεν πρόκειται να μας τσακώσει κανείς! Τα φαντάσματα τέλος! Δεν υπάρχουν φαντάσματα. Κάτι άλλο συμβαίνει. Μόνο να βεβαιωθούμε πρέπει, να έχουμε κάτι χειροπιαστό».

Έβγαλε και πάλι το τετραβάγγελό του κι έκανε όπως την πρώτη φορά, λέγοντας ψιθυριστά τρεις φορές:

«Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά!
Ιησούς χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά!
Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά!»

Ο Πατάτας χωρίς να φέρει αντίρρηση πήγε κι έλυσε σε δευτερόλεπτα τη βάρκα και πήδησε πάνω της, τα κορίτσια έπιασαν τα κουπιά. Ο Πατάτας, σίγουρος πως ο θείος Αβαίος θα ήταν στο σημείο από όπου έφυγαν με τη βάρκα, έβγαλε από τον κόρφο του το καθρεφτάκι, το έστρεψε κατάματα στον ήλιο και λοξά προς το μέρος του Αβαίου κι έδωσε τρεις φορές το ***σήμα κινδύνου***, όπως ήταν το σύνθημα. Κάθισε στη θέση του καπετάνιου, έπιασε το τιμόνι και ήταν έτοιμοι και οι τρεις να προσαράξουν πάλι και να δέσουν για να πάρουν τους δικούς τους ή να φύγουν αν προκύψει κάποιο πρόβλημα.

Οι άλλοι δύο, ο Τίγρης με τον Γάτο, προχώρησαν με μεγάλη προφύλαξη ως ένα σημείο που αραίωνε ο πυκνός καλαμιώνας και βρέθηκαν μπροστά σ' ένα αδιαπέραστο τείχος από ογκόλιθους που τους ανάγκασε να σταματήσουν απότομα κρατώντας την αναπνοή τους.

«Το αρχαίο τούνελ», ψέλλισε ο Γάτος.

«Δες εκεί και μη μιλάς», του είπε σιγά ο Τίγρης.

«Θα μας φάνε οι φίδοι;» έκανε ψιθυριστά ο Γάτος.

Ο Τίγρης δεν του απάντησε. Είχε στραμμένη την προσοχή του σε κάτι αχνές, μισοσβησμένες πατημασιές πάνω σε μια κυκλική επιφάνεια του εδάφους με διάμετρο όχι μεγαλύτερη από μισό μέτρο. Άρπαξε τον φίλο του από το μπράτσο, τον τράβηξε προς τα πίσω αθόρυβα από το σημείο εκείνο και κρύφτηκαν μέσα στα φυλλώματα περιμένοντας να δουν τι είδους φίδια με πόδια ανθρωπινά και παπουτσωμένα πέλματα και τι λογής φαντάσματα έβγαιναν τις νύχτες και τριγύριζαν στο Παλιόκαστρο. Η άγνοια του κινδύνου και η περιέργεια είχαν διώξει εντελώς τον φόβο και τον κίνδυνο που παραμόνευε απειλητικός παραδίπλα τους.

«Βλέπεις εκεί πέρα; Είπε ο Τίγρης ψιθυριστά στον Γάτο. Αυτά δεν είναι ξερά καλάμια, είναι σκαπτικά εργαλεία».

«Αυτά τα όντα που είναι σαν φαντάσματα, δεν είναι φαντάσματα. Πάω στοίχημα πως είναι άνθρωποι που σκάβουν, ρε συ, για χρυσά γουρου…» έκανε να πει ο Γάτος.

«Σσσς, ναι, φίλε. Κάπου είναι κρυμμένοιΠιο σιγά, μη μας ακούσουν!», τον σκούντησε απαλά ο Τίγρης.

«Κινδυνεύουμε…Ωχ, μανούλα μου, πάει το καμάρι σου…» κλαψούρισε εκείνος.

«Σιγά μη χάσει η πόλη βελόνι! Ένας δειλός λιγότεροι. Πάψε. Δεν ξέρω. Μπορεί. Εδώ που φτάσαμε, θα παίξουμε κορόνα-γράμματα την τύχη μας, το κεφάλι μας… Κοίτα, μείνε αυτού που είσαι εσύ, μην κουνηθείς καθόλου από τη θέση σου, κι εγώ θα προσπαθήσω να τσακώσω κάτι που γυαλίζει μέσα στα χαλίκια πάνω από τον τάφο, τον λάκκο, θέλω να πω. Αν δεις πως πλησιάζει κίνδυνος, κάμε τρεις φορές το νιαουρητό που ξέρεις και δίνε του προς τη βάρκα από το μονοπάτι που ήρθαμε. Εγώ θα καταλάβω και θα τρέξω πίσω σου. Εντάξει; Υποψιάζομαι πως ψάχνουν για αρχαία νομίσματα, για κρυμμένο θησαυρό…»

«Α, νάτο το μυστικό. Η χρυσή γουρούνα με τα εφτά χρυσά γουρουνάκια… Ουάου! Εφτά ή δώδεκα ήταν; Χι, χι. Πιάσαμε την καλή! Εντάξει! Όμως φοβάμαι, αν είναι έτσι… Ε, χε! Τι έχει να γίνει… Θα μας μάθει το Πανελλήνιο. Αλλά αν μας τσακώσουν, φίλε, τη βάψαμε», μουρμούρισε

«Μη φοβάσαι, δεν τους συμφέρει να μας κάνουν κακό. Εγώ ξέρω τι θα κάνω, αν βρεθώ σε πολύ δύσκολη θέση. Πάω για το λάφυρο!» είπε ψύχραιμα ο Τίγρης.

Και σερνάμενος σαν αιλουροειδές πλησίασε το αντικείμενο που γυάλιζε, το χούφτωσε μαζί με όσο χώμα χωρούσαν οι παλάμες του, γέμισε και τις δυο τσέπες του παντελονιού του, άρπαξε κι άλλη μια χούφτα αμμοχάλικα και το ‘βαλε στα πόδια προς την έξοδο ακολουθώντας το ίδιο μονοπάτι που είχαν ανοίξει με τον Γάτο πηγαίνοντας.

Δεν πρόλαβε όμως να απομακρυνθεί ο Τίγρης από το μέρος εκείνο με τον «κρυμμένο θησαυρό». Ο ελάχιστος θόρυβος που έκαναν οι κινήσεις του, τον πρόδωσε. Τρεις μασκοφόροι, ίδιοι με φαντάσματα, ντυμένοι με πράσινες στολές δυτών, έτρεξαν προς το μέρος του παιδιού ξεφυσώντας, «βγάζοντας πύρινες φλόγες και καπνούς από τα ρουθούνια τους»,που φανέρωναν άγριες διαθέσεις. Έτσι έλεγε μετά στους φίλους και στους συμμαθητές του ο Τίγρης κάθε φορά που τον ρωτούσαν σχετικά με το ηρωικό συμβάν.

Ο Τίγρης κατατρόμαξε, παρά λίγο να τα κάνει πάνω του. Και θα το πάθαινε αυτό αν δεν έβλεπε το χέρι ενός φαντάσματος που προσπάθησε να του αδειάσει το χώμα από τη χούφτα. Παρά την τρομάρα του, ψιλοκατάλαβε τι συνέβαινε, το μυαλό του πήρε μπρος, αναθάρρησε. Άρχισε να τρέχει προς το μέρος που τον περίμενε ο φίλος του και να φωνάζει:

«Φαντάσματα! Φαντάσματα! Τα είδα με τα μάτια μου! Τρία ολόκληρα, τεράστια φαντάσματα!» φώναζε κι έτρεχε. «Οι φίδοι! Είδα τους φίδους! Παιδιά, τους είδα ολόκληρους, κόντεψε να με φάνε ζωντανό! Πού να σας τα λέω…»

Έτρεχε και φώναζε χωρίς να γυρίζει να δει πίσω του, αν τον ακολουθούσαν. Έκανε το σταυρό του και φώναζε:

«Φάντασμα, βοήθεια! Δαιμονικά! Ξωτικά…»

Σταυροκοπιούνταν συνέχεια κι επαναλάμβανε το ξόρκι προσαρμοσμένο στην περίπτωση:

«Ιησούς Χριστός νικά και τα φαντάσματα σκορπά.

Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά!
Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα δαιμονικά σκορπά...»

Ακούγοντας για φαντάσματα και δαιμονικά, οι πράσινοι μασκοφόροι ησύχασαν.

«Δεν τρέχει τίποτα», είπαν, «για φαντάσματα μας πέρασε ο πιτσιρικάς. Καλύτερα για μας. Κανείς δεν πρόκειται να ξαναπατήσει πια εδώ».

Και γύρισαν ήσυχοι να συνεχίσουν τη δουλειά τους. Θα άφηναν την ευκαιρία να φύγει από τα χέρια τους μέρα που ο κόσμος έτρεχαν στο πανηγύρι; Ήταν ελεύθεροι να σκάψουν με την ησυχία τους όσους λάκκους μπορούσαν ψάχνοντας για τον κρυμμένο θησαυρό;

Κοντανασαίνοντας, ο Τίγρης έφτασε στον τόπο που περίμενε κρυμμένος ο Γάτος. Άρπαξε τον φίλο του από το μπράτσο, έριξε στην τσέπη του παντελονιού του Γάτου όσο αμμοχάλικο είχε μείνει στη χούφτα του ενός χεριού και με την καρδιά του έτοιμη να σπάσει από τους παλμούς, με το άλλο χέρι τον τραβούσε προς τη βάρκα, σκαρώνοντας με το μυαλό του ιστορίες τρόμου που θα έκαναν τον θείο Αβαίο και τους αστυνομικούς να τρίβουν τα μάτια τους, ξέχασε την τρομάρα που πήρε μόλις αντίκρισε τους πράσινους με τις μάσκες. Μπροστά στη δόξα, τι ήταν ο φόβος. Ώσπου να φτάσουν στην άκρη του βάλτου και να πηδήξουν στη βάρκα, το επεισόδιο με τους πράσινους μασκοφόρους κόντευε να γίνει στο μυαλό του σενάριο με ιστορίες τρόμου και ανθρωποφάγους.

Με το πήδημα στη βάρκα, του έμεινε το σενάριο στα σκαριά για αργότερα. Είχαν αρχίσει να απομακρύνονται από το Κάστρο. Έσφιγγε στις τσέπες του το χώμα, βέβαιος για το έργο των αρχαιοκάπηλων... φαντασμάτων. Και συνέχιζε με το νου του σενάρια και ιστορίες τρόμου για να έχει να διηγείται στους φίλους του.

«Πάμε γρήγορα! Έκανε ο Τίγρης μόλις συνειδητοποίησε πως βρίσκονται στη βάρκα. Κι άρπαξε τα κουπιά. Πρέπει να προλάβουμε πριν ξεσηκωθούν κι αρχίσουν να μας ψάχνουν και γίνει φασαρία. Οι δικοί μας, εννοώ. Να αφήσουμε και τα .. φαντάσματα, που δεν είναι φαντάσματα, να ησυχάσουν και να τους πιάσει μετά η Αστυνομία στα πράσα».

Τα νερά ήταν ήσυχα, η βάρκα έπλεε με άνετη βιασύνη, ο Τίγρης τραβούσε κουπί με τα δυο του χέρια, οι υπόλοιποι, άλλος από δεξιά, άλλη από αριστερά τραβώντας κουπί με τα δυο τους χέρια, έσπρωχναν προς τα πίσω τα νερά μουρμουρίζοντας:

«...Ιησούς Χριστός νικά. Τα φαντάσματα σκορπά.
Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά!
Ιησούς Χριστός νικά. Τα δαιμονικά σκορπά...»

ίσαμε που έφτασαν στην προβλήτα, ο Θεός να την κάνει προβλήτα, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Βγήκαν στη στεριά, έδεσαν τη βάρκα κι είπαν τα καθέκαστα στον Αβαίο. Εκείνος κατέβασε το ολόκληρο αληθινό πόδι του – από το άλλο το μισό ήταν πρόσθετο – από την καρέκλα, και πήρε σοβαρό ύφος:

«Έχω ειδοποιήσει την αστυνομία, μας περιμένει ο διοικητής, είπε. Πάμε όπως είστε. Και μιλιά σε κανέναν! Σε κανέναν απολύτως. Αν μας πάρουν είδηση οι φίδοι,οι αρχαιοκάπηλοι εννοώ, είναι ικανοί να καταστρέψουν τα πάντα και να εξαφανίσουν τα ίχνη τους. Κι άντε μετά να τους βρεις. Έχουν δικούς τους ανθρώπους αυτοί που κυκλοφορούν ανάμεσά μας. Ανάγκη πάσα να πέσουν στην παγίδα της αστυνομίας. Να τα πείτε όλα, καταλεπτώς στον κύριο διοικητή, εγώ θα καθυστερήσω λίγο, και θα έρθω μετά στο Τμήμα να σας βρω... τυχαία (!). Έγινα αντιληπτός;»

«Απολύτως!» πέταξε το λόγιο επίρρημά της η Σοφία.

«Από κει και πέρα, εσείς δεν έχετε ιδέα, η εξιχνίαση του μυστηρίου είναι πλέον δουλειά της Υ.Δ.Α. (Υπηρεσία Δίωξης Αρχαιοκαπήλων). Συνεννοηθήκαμε;»

«Απολύτως, θείε», απάντησαν όλοι μαζί, οι «*ήρωες του Δεκαπενταύγουστου*», με την πρέπουσα σοβαρότητα.

Αυτός ο χαρακτηρισμός, *Ήρωες του Δεκαπενταύγουστου,* ήταν το έπαθλο που πήραν στο τέλος από τον ίδιο τον κύριο Τούντουρα, τον Διοικητή του Αστυνομικού Τμήματος Ροδόκλειας.

Ζ
Ο κύριος Τούντουρας

Κανείς δεν ήξερε από πού «κρατούσε η σκούφια του», που λέει ο λόγος. Τι λογής ήταν η γενιά του. Ομολογουμένως, ο Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος της μικρής επαρχιακής πόλης, ονόματι Προκόπης Τούντουρας, αν και το «Προκόπης» ουδέποτε πέρασε στο λεξιλόγιο των κατοίκων της Ροδόκλειας, ήταν ένας γλυκός, καλοπροαίρετος, ήρεμος άνθρωπος, πράγμα ασυνήθιστο για αστυνομικό των αστικών κυρίως κέντρων. Ήταν πράος, σοβαρός, ωραίος άντρας, αξιοπρεπής. Κύριος! Ένας από εκείνους τους δυσεύρετους νέους άντρες που κάθε μάνα θα επιθυμούσε να είναι γιος της. Και κάθε γυναίκα θα έκανε τάμα στην Παναγιά να τον έχει πλάι της.

Δεν είχε δώσει ποτέ το δικαίωμα σε κανέναν για οποιαδήποτε δυσμενή σχόλια. Το μόνο σχόλιο που κυκλοφορούσε ήταν ότι «μουντζούρωνε χαρτιά».Τον είχε δει κάπου ένας από την πόλη χαράματα που καθόταν σ' ένα τραπέζι έξω από κάποιο καφενείο και έκανε μουντζαλιές, έτσι του φάνηκε του ανθρώπου, πράσινες, κίτρινες πάνω σε κάτι χαρτιά. Του φάνηκε περίεργο και τον ρώτησε:

«Τι είναι αυτά, κυρ Διοικητά μου, που φτιάχνετε;»

Ο κύριος Τούντουρας, χωρίς να σηκώσει τα μάτια από τα χαρτιά:

«Μουντζουρώνω χαρτιά», του απάντησε απλά.

Και δεν συνέχισε να κάνει τη δουλειά του ωσότου ν' αποφασίσει ν' απομακρυνθεί ο περίεργος, γιατί δεν ήθελε και δεν ήταν υποχρεωμένος να του δώσει εξηγήσεις. Από μικρό παιδί «μουντζούρωνε χαρτιά» με ξυλομπογιές στην αρχή, με νερομπογιές μετά, ζωγράφιζε ό,τι έβαζε ο νους του, χωρίς να βλέπει, ζωγράφιζε πουλιά, δέντρα, σπίτια όπως όλα τα παιδάκια που δείχνουν από νωρίς κλίση στη ζωγραφική.

Ο κύριος Τούντουρας από νωρίς είχε δείξει πως είχε ταλέντο στη ζωγραφική. Ήταν ο καλλιτέχνης του σχολείου, όλα τα χρόνια. Αλλά η ζωή τού τα έφερε ανάποδα. Τα οικογενειακά προβλήματα τον ανάγκασαν να βρεθεί στη Σχολή Χωροφυλακής, στον Χολαργό, αντί στη Σχολή Καλών Τεχνών που ήταν η πρώτη επιλογή και την είχε πιάσει και μάλιστα με πολύ καλή σειρά. Έτσι μπήκε αναγκαστικά στο «Σώμα» και μετά το πέρας των σπουδών τέθηκε οριστικά στην υπηρεσία της πατρίδας. Στα τριάντα δύο του χρόνια έφτασε στον βαθμό Διοικητή Αστυνομικού Τμήματος και βρέθηκεστη Ροδόκλεια.

Βέβαια το πάθος του για τη ζωγραφική δεν τον εγκατέλειψε ποτέ. Το όνειρό του ήταν να μπει κάποτε στη Σχολή Καλών Τεχνών και να σπουδάσει. Ας ήταν και στα εκατό του. Να έχει τίτλους στο φάκελό του, να μην περάσει ως λαϊκός, αυτοδίδακτος ζωγράφος ίσαμε τα γεράματά του. Ήθελε να σπουδάσει, να μάθει τα μυστικά χρήσης των χρωμάτων, τις σκιές που δημιουργούν τις καμπυλώσεις και βγαίνουν ανθρώπινες φιγούρες αναγνωρίσιμες, να γίνει μεγάλος καλλιτέχνης με όνομα. Μέσα του πάντα κρυβόταν άλλοτε ένας Λύτρας, άλλοτε ένας μισότρελος ρακένδυτος Γιαννούλης Χαλεπάς, τρανταχτά ονόματα και θαυμαστά καλλιτεχνικά μεγέθη. Έκανε όνειρα κι ας ήταν υποχρεωμένος να μένει πιστός και αφοσιωμένος στο καθήκον, με τον όρκο που έδωσε στην Πατρίδα.

Ωστόσο, το κρατούσε μυστικό γιατί δεν ήθελε να γίνει γνωστό στην υπηρεσία, στους ανωτέρους του. Όμως, ήταν αρκετό αυτό που είδε με τα μάτια του κι άκουσε με τα ίδια του τα αφτιά εκείνος ο περίεργος περαστικός για να κυκλοφορήσει ευρέως από στόμα σε στόμα η φήμη ότι ο Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Ροδοκλειας «μουντζουρώνει χαρτιά», όπως ακριβώς του είχε απαντήσει ο ίδιος ο Τούντουρας.

«Έτσι εξηγείται! Είναι καλλιτέχνης ο άνθρωπος! Έτσι εξηγείται η συμπεριφορά του ανθρώπου, ο καλός τρόπος που αντιμετωπίζει όλες τις δύσκολες καταστάσεις. Είναι χαρισματικός, ταλαντούχος, καλλιτέχνης!», συμπέρανε, και σωστά, ο θείος Αβαίος. «Αυτός, υποθέτω, ότι θα είναι ο λόγος που δεν δημιούργησε οικογένεια», εξηγούσε στους ανθρώπους του καφενείου που σύχναζε, κάθε φορά που γινόταν λόγος για το περιστατικό εκείνο.

Ο Αβαίος, άλλωστε, ήξερε από τέτοιον καημό. Κι ο ίδιος είχε μεγάλο πάθος με τη μουσική. Λογάριαζε κι ονειρευόταν να γίνει μουσικός. Αλλά η ζωή, και οι ανάγκες, οι οικογενειακές υποχρεώσεις τον είχαν οδηγήσει πρώτα στη θάλασσα με τα καράβια, αλλά δεν έμεινε εκεί Πέρασε με εξετάσεις στη σχολή Ευελπίδων κι έμεινε μόνιμα στο στρατό για να επιστρέψει στον τόπο του ανάπηρος, με ένα και μισό πόδι.

Η
Ένα χάλκινο νόμισμα

Στην αρχή δεν τους έδωσε σημασία. Μάλλον προσποιήθηκε τον αδιάφορο για να δημιουργηθεί το ανάλογο ανακριτικό κλίμα. Έτσι κάνουν οι έξυπνοι αστυνομικοί όταν θέλουν να οδηγήσουν τα πράγματα εκεί που είναι αναγκαίο. Τους έδειξε μόνο τον καναπέ απέναντί του να καθίσουν τείνοντας τον δείκτη του δεξιού του χεριού. Με το αριστερό, καθότι αριστερόχειρας, έκανε πως κάτι έψαχνε ξεφυλλίζοντας αδέξια ένα μεγάλο βιβλίο που είχε μπροστά του.

«Πώς φτάσατε ως εκεί;» έκανε μουρμουρητά σαν να μονολογούσε. «Πώς σας πήγε στο νου; Εκεί δεν πατάει άνθρωπος! Πού να φανταστεί κανείς πως εκεί μπορούσε να συμβαίνουν τέτοια πράγματα! Ποιος σας έβαλε στο μυαλό αυτή την ιδέα, ήθελα να ήξερα...» συνέχιζε το μουρμουρητό κάτω από τα μουστάκια του. Κι άξαφνα, στρεφόμενος στα παιδιά: «Τι γυρεύετε εσείς εδώ, ποιος σας κάλεσε;» ρώτησε ο κύριος διοικητής του Χ΄ αστυνομικού τμήματος της επαρχιακής πόλης.

Έσκυψε πάλι τάχα αδιάφορα πάνω στα χαρτιά του κι έκανε πως κάτι έψαχνε.

«Εμάς ρωτάτε, κύριε...Διοικητά;» ρώτησε ο Αντώνης ο Τίγρης.

«Ναι, βέβαια! Δεν έχω άλλον μπροστά μου!»

«Ειδικότητά μας, κύριε Διοικητά!»

«Τι θα πει αυτό; Ειδικότητά μας! Δηλαδή τι σημαίνει ‘ειδικότητά σας’;» ρώτησε πάλι προσποιούμενος τον αυστηρό ο αστυνομικός, ενώ με δυσκολία προσπαθούσε να μην γελάσει.

«Δηλαδή...» έκανε να μιλήσει ο Αλέκος ο Γάτος.

«Σώπα συ, ένας μιλάει», του έδωσε μια γερή αγκωνιά στο στομάχι ο Τίγρης και πήρε πάλι τον λόγο. «Να, είμαστε μια ομάδα που φροντίζει το περιβάλλον, κύριε. Πώς το λένε... να δεις... Είμαστε ***οικολόγοι*** και φροντίζομε το περιβάλλον. Να, αυτό σημαίνει ειδικότητά μας!» απάντησε θαρρετά.

«Και τι κάνετε; Εσείς, πέντε νιάνιαρα φροντίζετε το περιβάλλον! Μπας και διαβάσατε κανένα βιβλίο κι ήρθατε εδώ και θέλετε να πιστέψω το παραμύθι σας;»

«Μας προσβάλλετε, κύριε Διοικητά μας! Εμείς ‘νιάνιαρα;’»

Πετάχτηκαν και τα πέντε παιδιά σαν κουρδισμένα. Όρθωσαν το ανάστημά τους.

«Καθίστε κάτω! Εδώ είναι Αστυνομία... Είπα: καθίστε!» πρόσταξε.

«Παραμύθι; Παραμύθι το λέτε αυτό;» έφριξαν τα παιδιά.

«Καθίστε κάτω, είπα!» επανέλαβε με πιο αυστηρό ύφος ο κύριος Τούντουρας.

«Καθόμαστε, κύριε διοικητά!» είπαν όλα μαζί τα παιδιά σαν σπασμένη συγχορδία και προσγειώθηκαν στον καναπέ. «Εμείς παίξαμε κορώνα γράμματα το κεφάλι μας, κύριε, κι εσείς...» πήγε να πει ο Τίγρης, αλλά δεν πρόφτασε.

Τον σταμάτησε ο κύριος διοικητής.

«Ήθελα να ΄ξερα ποιος σας έβαλε στο κεφάλι αυτή την ιδέα...» μουρμούρισε κάτω από τα μουστάκια του ο κύριος Τούντουρας λες και δεν ήξερε. «Ποιος σας έστειλε εκεί πέρα στο στόμα του λύκου;» πρόσθεσε χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του.

«Ο...ο όξω από δω...» είπε μια ψιλή, κοριτσίστικη φωνή.

«Ποιος ‘οξω από δω;’» έκανε πως αγρίεψε ο κύριος Τούντουρας, ο Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Ροδόκλειας και εκτινάχτηκε πάνω σαν ελατήριο,«εδώ είναι Αστυνομία. Δεν παίζουμε».

«Να, καλέ θείε, ήθελα να πω, εκείνος ο... εκεί έξω είναι, ο θείος Αβαίος», το ξεστόμισε με δυσκολία η Όλγα, έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

Ο κύριος Τούντουρας μετακίνησε τα μυωπικά γυαλιά του προς την άκρη της μύτης κι έριξε το βλέμμα του έξω από το τζάμι του παραθύρου. Ύστερα από ελάχιστα δευτερόλεπτα σιωπής, μια σύσπαση των χειλιών του άφησε να ξεμυτίσει από τα πυκνά μουστάκια του ένα γελάκι στις άκρες τους.

«Τι σας έκανε να πάτε με βάρκα εκεί;», ρώτησε αλλάζοντας εντελώς ύφος και τόνο στη φωνή του.

Τα παιδιά είδαν έναν άλλο άνθρωπο, χαμογελαστό, με το καλό του πρόσωπο, το ανθρώπινο, όπως τον ήξεραν πριν βρεθούν στο γραφείο του. Έξω στην αγορά με τον κόσμο ο κύριος Τούντουρας ήταν όπως ένας απλός, συνηθισμένος, καλοπροαίρετος καθημερινός άνθρωπος που κάνει καλά και τίμια τη δουλειά του. Πήραν θάρρος.

«Η περιέργεια, κύριε, να δούμε τους φίδους», είπε ο Τίγρης.

«Και να ξεδιαλύνουμε το μυστήριο», πρόσθεσε θαρρετά ο Γάτος.

«Ποιους φίδους; Ποιο μυστήριο να ξεδιαλύνετε; Τι μου λέτε τώρα; Βρε παιδιά, στον Τούντουρα μιλάτε. Ποιος σας έβαλε στο μυαλό τέτοιες ιδέες; Είναι επικίνδυνα πράγματα αυτά». Είπε σαν να μονολογούσε.

«Θα σας εξηγήσω εγώ, κύριε», είπε θαρρετά υψώνοντας το δάκτυλό του ο Πατάτας που ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε ανοίξει το στόμα του. «Ο όξω από δω! Ο κύριος που ξέρετε, ο φίλος σας, με τις ιστορίες για αγρίους που μας λέει. Εκείνος που είναι έξω θα σας εξηγήσει!», συμπλήρωσε και κάθισε στον καναπέ σαν κάθε *νομοταγή* πολίτη της Ροδόκλειας.

«Κααα λώς!», έκανε ο κύριος Τούντουρας. «Και τι ανακαλύψατε, λοιπόν; Είδατε κανένα θηρίο εκεί;» ρώτησε μαλακά.

«Δεν έχετε παρά να δείτε, να το διαπιστώσετε! Με τα ίδια σας τα μάτια. Εμείς διακινδυνέψαμε τη ζωή μας κύριε! Κι εσείς αμφισβητείτε το κύρος της ομάδας μας; Απαράδεκτο!» ‘διέρρηξε τα ιμάτιά του’, το τρικό θαλασσί μπλουζάκι του δηλαδή, φανερά πειραγμένος ο Γάτος. Και γυρίζοντας στον Αντώνη τον Τίγρη: «Δείξε το ‘έπαθλο’ στον κύριο Διοικητά!», πρόσταξε.

Αυτή τη φορά ο Τίγρης δεν τον σκούντηξε. Σηκώθηκαν από τον καναπέ όλα τα παιδιά. Ο Τίγρης τους έσπρωξε ελαφρά με τα χέρια του προς τα πίσω, προχώρησε, πλησίασε το γραφείο του κυρίου Διοικητή και άδειασε πάνω όλο το αμμοχάλικο από τη μια τσέπη του παντελονιού του που είχε κουβαλήσει από το νησί, το «έπαθλο» του εγχειρήματος.

Το αμμοχάλικο σκορπίστηκε σε όλη την επιφάνεια του γραφείου μπροστά στον κύριο Διοικητή και τον άφησε άναυδο.

«Ορίστε, κύριε Διοικητά. Αυτό το πράγμα που γυαλίζει δεν είναι από εκείνα τα χρυσά, τα ασημένια γουρουνάκια που λένε πως...;» είπε.

Και πίσω πατώντας, πήγε και στάθηκε σιμά στην Ομάδα Δράσης.

«Εσύ, μιλιά, δεν έχεις τίποτα πάνω σου», είπε στο αφτί του Γάτου.

Ο κύριος Τούντουρας δεν πίστευε στα μάτια του. Ίσαμε εκείνη τη στιγμή νόμιζε πως τα παιδιά μιμούνταν τα έργα που βλέπουν στην τηλεόραση, πως παρασέρνονται κι από τα παραμύθια του Αβαίου και πλάθουν φανταστικές ιστορίες. Σοβαρεύτηκε, σήκωσε λίγο παραπάνω το μανικέτι του υπηρεσιακού πουκαμίσου του και με τον δείχτη του αριστερού του χεριού παραμέρισε το χώμα και τα χαλίκια, έπιασε το στρογγυλό αντικείμενο με τα δυο του δάχτυλα, τον δείχτη και τον αντίχειρα, το σήκωσε ψηλά κόντρα στο φως και αφού το περιεργάστηκε μερικά δευτερόλεπτα κι από τις δυο όψεις, το άφησε πάνω σ’ έναν μεγάλο χαρτοφύλακα. Με μια άλλη κίνηση πάτησε ένα κουμπί.

«Χωροφύλαξ υπηρεσίας!» είπε μόνο και ξαναπάτησε το κουμπί.

Εκείνο έκλεισε χωρίς να δώσει απάντηση. Ο κύριος Τούντουρας πήρε ξανά με τα δυο του δάχτυλα το στρογγυλό αντικείμενο και συνέχισε να το περιεργάζεται προσεχτικά από όλες τις μεριές.

«Μοιάζει με χάλκινο νόμισμα», μουρμούρισε κι έριξε μια διφορούμενη ματιά στα παιδιά που περίμεναν με αγωνία την απάντησή του. Η αγωνία τους μεγάλωνε όσο εκείνος κρατούσε μια αινιγματική στάση απέναντί τους.

Έπιασε ξανά το χάλκινο νόμισμα με τα δυο του δάχτυλα, ξερόβηξε, το τίναξε νευρικά και το άφησε πάλι πάνω στον ίδιο χαρτοφύλακα. Σήκωσε το φλιτζάνι, τράβηξε μια ρουφηξιά από τον βαρύ γλυκό ελληνικό του κι άλλη μια από την πίπα του, άφησε κι έναν αναστεναγμό αμηχανίας. Από ένα συρτάρι του γραφείου του έβγαλε ένα μεγεθυντικό φακό κι εξέταζε το χάλκινο αντικείμενο πολύ προσεκτικά. Κι εντελώς αναπάντεχα, έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης τρίβοντας συγχρόνως τα χέρια του.

«Λες να μου έπεσε σαν το «μάννα» από τον ουρανό η ευκαιρία που περίμενα;» αναρωτήθηκε σιγά. «Είναι παλιό νόμισμα. Κοίτα οι μπόμπιρες τι ανακάλυψαν...Φτου μας! Ορίστε κατάσταση! Ορίστε κατάντημα! Μας έβαλαν τα γυαλιά οι πιτσιρικάδες. Τι κάνουμε εμείς; Ορίστε, αρχαιοκάπηλοι κάτω από τη μύτη μας... Λες να λύσω και το δικό μου πρόβλημα; Αν όντως πρόκειται για...» μουρμούρισε.

Αλλά δεν συνέχισε, να μιλάει με τον εαυτό του. Σκέφτηκε λίγο, χαμογέλασε πονηρά. και πάτησε ξανά εκείνο το κουμπί που εκτελούσε τις εντολές του.

«Χωρ/λαξ υπηρεσί...» έκανε πως τσιρίζει προφέροντας μισές τις λέξεις και χτυπώντας το πόδι στο σανιδένιο πάτωμα.

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση του, ένας υφιστάμενός του φάνηκε στην πόρτα, όχι ένας, μία αστυνομικός, ντυμένη όπως και οι άντρες της αστυνομίας, και με πολύ σοβαρό, υποτακτικό ύφος είπε:

«Στις διαταγές σας, κύριε Διοικητά μου!»

«Πανωραία, παιδί μου», άρχισε τρυφερά κι αμέσως διόρθωσε το ύφος του, φόρεσε το υπηρεσιακό του πρόσωπο: «Αρχιφύλαξ Πιτσιμίτση...»

«Μμμ μάλιστα, κύριε Διοικητά!»

«Το ζήτημα είναι πολύ σοβαρό. Τα παλικάρια από δω», είπε κραδαίνοντας το χάλκινο νόμισμα, «έπιασαν μεγάλο ψάρι. Πήγαινε τώρα να τακτοποιήσεις το ζήτημα, εννοείς, τι εννοώ;»

«Μμμμάλιστα, Διοικητά μου, εννοώ και κατανοώ!»

«Πήγαινε, κι έλα αμέσως πάλι να περιποιηθείς τους λεβέντες μου», συμπλήρωσε και της έδειξε την πόρτα. «Να δούμε πώς θα τα βγάλουμε πέρα με τους «ήρωες του... Δεκαπενταύγουστου...» ψέλλισε αγκαλιάζοντας τα παιδιά με διφορούμενο βλέμμα.

Η Αρχιφύλαξ Πανωραία Πιτσιμίτση βγήκε πισωπατώντας, μ' έναν στρατιωτικό χαιρετισμό στον προϊστάμενό της, κι άφησε μισάνοιχτη την πόρτα του γραφείου.

«Μιλάει σοβαρά; Τι θα μας κάνει εμάς;» ρώτησε η Όλγα ψιθυριστά τον Αλέκο. «Έχει γούστο να μας κλείσουν μέσα... Αυτό σημαίνει στη γλώσσα των αστυνομικών εκείνο που είπε», συμπλήρωσε μουδιασμένα το κορίτσι.

«Όχι, καλέ! Περίμενε», τη σκούντησε ελαφρά με τον αγκώνα ο Αλέκος, ο Γάτος, «σοβαρά μιλάει, δεν εννοεί εμάς, όμως. Κάτι άλλο, πολύ σοβαρό τρέχει εκεί πέρα...»

Η αστυνομικός, η ωραία Πανωραία, ξαναγύρισε, πήγε σιμά στο γραφείο του κυρίου Τούντουρα, αντάλλαξαν μερικά συνθηματικά νοήματα, κάτι της ψιθύρισε κρυφά στο αφτί εκείνος κι αμέσως εκείνη έστριψε να φύγει ρίχνοντας μια ματιά δυσπιστίας στους πέντε συνομιλητές του κυρίου διοικητή, έκανε μια περίεργη γκριμάτσα.

«Μμμμάλιστα! Έγινε! Όπως διατάξατε, κύριε Διοικητά μου! Είπε με κάποια εύλογη ειρωνεία.

Υποκλίθηκε υποτακτικά, έκανε στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών δεξιά προς την πόρτα και βγήκε κλείνοντάς τηνσιγά χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω της.

«Εγώ, αυτή την ωραία κυρία όταν μεγαλώσω θα την παντρευτώ», είπε στο αυτί του Τίγρη ο Γάτος.

«Πάψε, μη λες ανοησίες. Τότε αυτή θα είναι γριά εκατόν πενήντα χρονών και βάλε...» ψέλλισε μες από τα δόντια του ο Τίγρης κρατώντας με δυσκολία τα γέλια.

«Σσσσσς! Ήρθαμε για δουλειά εδώ. Σωπάστε, θα μας διώξει», τους είπε τρίβοντας τα χέρια της η Σοφία, ως υπεύθυνη για την οργάνωση και πειθαρχία της Ομάδας Δράσης.

Ο κύριος Διοικητής, ωστόσο, είχε δυνατές κεραίες λήψης στα αυτιά του, μέρος της δουλειάς του ήταν, έπιασε τι έλεγαν μεταξύ τους, γέλασε κάτω από τα μουστάκια του καιόχι μόνο δεν τους μάλωσε, αλλά το χαμόγελό του έκανε μια πορεία ίσαμε τα παιδιά και τους έκανε νόημα να καθίσουν. Με το μπες και βγες της ωραίας Πανωραίας, είχαν σηκωθεί κι εκείνα και περίμεναν. Δεν κατάλαβαν ότι σ' εκείνα είπε να καθίσουν. Στο Αστυνομικό Τμήμα βρίσκονταν, όσο να 'ναι ήταν λιγάκι συνεσταλμένα.

Ο κύριος Τούντουρας, σοβαρός, άνοιξε πάλι το μεγάλο βιβλίο που είχε πάνω στο γραφείο μπροστά του και το είχε κλείσει όταν μπήκε η αστυνομικός. Το ξεφύλλιζε σαν να έψαχνε να βρει κάτι κάνοντας δυσανάγνωστους μορφασμούς σιγοψάλλοντας:

«Τιριρί, τιριρί, τιριρέμ..., τιριρέμ...ρεμμμ!.» Κι άξαφνα; «Εσείς γιατί είστε όρθιοι;» έκανε αυστηρά δήθεν, «καθίστε κάτω!»

Τα παιδιά αλληλοκοιτάχτηκαν. Πετάχτηκαν πάνω. Ο κύριος Τούντουρας, χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από τα χαρτιά, παίζοντας με τα δάκτυλά του τύμπανο πάνω στο τραπέζι,

«Καθίστε, είπα!» πρόσταξε.

«Καθόμαστε, κύριε...» απάντησαν μονοκοπανιά εκείνα και προσγειώθηκαν στον καναπέ.

Έπεσε βαθιά σιγή. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν μιλούσε κανείς, «δεν κουνιόταν φύλλο. Που λέει ο λόγος. Πού να κουνιόταν φύλλο, αφού δεν υπήρχε χλωρασιά εκεί μέσα; Εκτός, βέβαια, από τα πράσινα μάτια του κυρίου Διοικητή.

Θ
Ο... Οξαποδώ

«Μπα, μπα! Πώς από δω, φιλαράκια;» είπε μπαίνοντας ο Οξαποδώ, δηλαδή ο κύριος Αβαίος, λες και δεν ήξερε το κόλπο. «Τι σας έφερε πάλι εδώ; Καμιά καινούρια ανακάλυψη;»

Στάθηκε στην είσοδο, κρέμασε το «τρίτο πόδι», όπως αποκαλούσε τη μαγκούρα, στον λυγισμένο αγκώνα του, και απευθυνόμενος στον κύριο Διοικητή:

«Τι τους έχεις εκεί καλοκαθισμένους αυτούς τους αληταράδες;» ρώτησε τάχα ανίδεος κλείνοντας το αριστερό, αλλήθωρο μάτι στα παιδιά που κάθονταν στον καναπέ.

Ο κύριος Τούντουρας σήκωσε δήθεν αδιάφορα τους ελαφρώς κυρτωμένους ώμους και τα μάτια του από τα χαρτιά που είχε μπροστά του. Με ράθυμες κινήσεις έκλεισε το ντοσιέ με τα χαρτιά που ανασκάλευε σαν να έψαχνε κάτι, τα έβαλε στην άκρη και πήρε το ανάλογο ύφος μ’ ένα τρυφερό γελάκι που χάραξε ύπουλα κάτω από τα πλούσια μουστάκια του.

«Πού θες να ξέρω; Να μυρίσω τα δάχτυλά μου; Εσύ, ως κλασικός καφενόβιος ξέρεις κάτι που δεν ξέρω εγώ;» απάντησε στον Αβαίο, ρωτώντας τον ίδιο να μάθει γιατί τάχα δεν ήξερε, περισσότερο εκείνος που ήταν η Αρχή του τόπου. «Κάθισε δω!» είπε. Και του πρόσφερε ο ίδιος κάθισμα τραβώντας μια καρέκλα δίπλα του, αριστερά, από τη μεριά που ήταν ο καναπές με τα παιδιά. «Έτσι, ωραία, για να σας βλέπω όλους. Και να μην γυρίζω πέρα δώθε το κεφάλι σαν ανεμοδούρα. Παθαίνω ιλίγγους και ζαλίζομαι», πρόσθεσε, περισσότερο για να δημιουργήσει φιλικό κλίμα.

Και πάτησε με τον αριστερό αντίχειρά του το θαυματουργό κουμπί. Χωρίς να πει λέξη. Αυτομάτως πρόβαλε στη θύρα σαν κουρδιστή κούκλα η Πανωραία μέσα σε όλη την αυστηρή μεγαλοπρέπεια της υπηρεσιακής στολής με τα ασημιά σιρίτια στους ώμους.

«Διατάξτε, κύριε Διοικητά μου», είπε.

«Άσε τα ‘μου, σου’, Αρχηφύλαξ. Πού είναι τα αναψυκτικά και τα γλυκά για τα παιδιά; Τι έγιναν;» ρώτησε αυστηρά.

«Μα, περίμενα ‘νεοτέρα’ σας, κύριε Διοικητά μου».

«Αρχιφύλαξ, σ’ εμένα μιλάς. Περιποιήσου τους επισκέπτες μου, φέρε ό,τι θέλουν ‘Οι ήρωες του Δεκαπενταύγουστου’, είπε δείχνοντας τα παιδιά. «Και στο ... θείο από δω έναν βαρύ γλυκό Ελληνικό», είπε κι ακούμπησε απαλά το χέρι του στο πρόσθετο πόδι του ανάπηρου.

«Έναν βαρύ γλυκό Ελληνικό», της επανέλαβε κι εκείνος.

«Μμμμάλιστα, κύριε Διοικητά, όπως διατάξατε!», είπε χωρίς το «μου» η ωραία Πανωραία και χαιρετώντας στρατιωτικά, έκανε στροφή αφήνοντας ελεύθερο το πόμολο της θύρας που κρατούσε.

Κάτι όμως που σκέφτηκε την έκανε και ξαναμπήκε κλείνοντας ελαφρά τη θύρα. Πλησίασε και κάτι ψιθύρισε στο αυτί του κυρίου Τούντουρα. Εκείνος έκανε να χαμογελάσει, αλλά σαν να μετάνιωσε, πήρε ύφος πολύ σοβαρό λες και επρόκειτο να πάρει μεγάλη απόφαση κι αντί να της πει κάτι, κούνησε τις μασέλες του σαν να μάσησε καβουρδισμένα αμύγδαλα, έριξε ένα ύπουλο βλέμμα στα παιδιά και της έδειξε τη θύρα.

«Εξετελέσθη!» Απάντησε μονολεκτικά η κυρία Πανωραία κι εξαφανίστηκε.

Δεν πέρασαν πάνω από είκοσι λεπτά, τόσα έδειξε το ρολόι της Σοφίας, κι ένας δίσκοςφορτωμένος λιχουδιές και αναψυκτικά πρόβαλε πριν από την Αστυνομικό

Υπηρεσίας που τον κρατούσε με τα δυο της χέρια σπρώχνοντας ελαφρά με το πόδι την πόρτα για να μπει άνετα. Άφησε τον δίσκο στο τραπεζάκι μπροστά στα παιδιά και πρόσφερε τον καφέ στον κύριο Αβαίο.

«Διαταγή εξετελέσθη», είπε κοφτά συνοδεύοντας τη φράση με μια κίνηση του κεφαλιού προς τα έξω που σήμαινε «κάτι άλλο...»

Οι πέντε φίλοι, ψόφιοι της πείνας όπως ήταν και ξελιγωμένοι από το κουπί και όλη την τολμηρή περιπέτεια, ξέχασαν ή παραμέρισαν για λίγο την έγνοια της «αποστολής της Ομάδας» και ρίχτηκαν στα εδέσματα. Ο κύριος Διοικητής είπε κάτι ψιθυριστά στον Αβαίο που πρέπει να αφορούσε τα παιδιά.

«Δες, φίλε μου, τα μεγάλα κατορθώματα των μικρών φίλων σου, κοίτα χάλια, τι μπορεί να σκαρώσουν οι πιτσιρικάδες σου! Δεν φτάνει που μου κουβαλήθηκαν εδώ, έκαναν το γραφείο μου γης Μαδιάμ με το αμμοχάλικό τους».

Ο θείος Αβαίος εξανέστη. Έκανε να σηκωθεί για να κατσαδιάσει τάχα τα παιδιά, αλλά ο προνοητικός κύριος Τούντουρας τον κάθισε κάτω πιέζοντας τον ώμο του.

«Κάτσε κάτω! Μην μας πέσεις και σπάσεις και το άλλο το πόδι σου, θείε μας, και μας τρέχεις στα νοσοκομεία, τώρα που σε χρειαζόμαστε τόσο πολύ!» γέλασε.

Και φάνηκαν μια σειρά κατακίτρινα δόντια.

«Ποπό κάτι χρυσά δόντια που έχει ο κύριος διοικητάς!» Έκανε η Όλγα.

Κι έκρυψε το στόμα με την παλάμη της από φόβο μην την ακούσει και τη στείλει να πάρει αέρα. Αυτή ήταν η φοβέρα του κυρίου Τούντουρα κάθε φορά που συναντούσε τα παιδιά έξω στον δρόμο

«Μην μάθω πως κάνατε καμιά κουτουράδα, γιατί θα σας στείλω να πάρετε αέρα...»

Για τους μεγάλους, όταν παρανομούσε κανένας τον έστελνε στο «φρέσκο». Για τα παιδιά η τιμωρία ήταν «να πάρουν αέρα». Αλλά κι ο διευθυντής του σχολείου, όποιο παιδί έκανε αταξίες το απειλούσε πως θα το στείλει «να πάρει αέρα».

I
Το «φρέσκο» που έγινε «σουβλάκια»

Με μια επιδέξια κίνηση, ο κύριος Τούντουρας πάτησε το θαυματουργό κουμπί και πετάχτηκε από μέσα του η φωνή της ωραίας Πανωραίας:

«Διαταγάς σας, κύριε Διοικητά μου!»

Και αμέσως η πόρτα άνοιξε και πρόβαλε η κυρία Πανωραία με πολιτική αμφίεση σαν μια συνηθισμένη ωραία γυναίκα, όμως, χωρίς τη μεγαλοπρέπεια που της έδινε η στολή με τα σιρίτια στους ώμους.

«Αρχιφύλαξ».

«Διατάξτε, κύριε Διοικητά μου!»

«Αρχιφύλαξ, άσε τα κεριά και τα λιβάνια! Πάρε τους επισκέπτες και πηγαίνετε να πάρετε αέρα!»

«Όπα. Τι είπε τώρα; ρε συ, θα μας στείλει στο φρέσκο...» είπε στο αυτί του Ανδρέα ο Γάτος, δήθεν αστειευόμενος.

«Κλείσε το χρυσό σου το στοματάκι», μουρμούρισε εκείνος δαγκώνοντας μια μια τις λέξεις. «Περίμενε...» συμπλήρωσε και πάτησε με τρόπο το πόδι του Γάτου.

«Πήγαινέ τους, ξέρεις εσύ. Να τους περιποιηθείς δεόντως. Να είναι χορταστικός ο αέρας που θα πάρουν. Έγινα αντιληπτός;» γέλασε κάτω από τα μουστάκια του ο κύριος Διοικητής.

«Εξετελέσθη!» απάντησε μονολεκτικά η Πανωραία κι έκανε νόημα στα παιδιά:

«Ει, φιλαράκια, σηκωθείτε, πάμε να πάρουμε αέρα. Εκεί δεν μας έστειλε ο κύριος Διοικητής;» είπε γελώντας. «Ακολουθήστε με, λοιπόν!»

«Διαταγές σας, κυρία!» έκανε μουδιασμένα ο Τίγρης σφίγγοντας τις γροθιές του: «Πού θα μας πάει τώρα...» σκέφτηκε,«ελάτε, πάμε», είπε στους φίλους του.

Ακολούθησαν την κυρία Πανωραία και βγήκαν στον δρόμο κάπως φοβισμένα. Ο Τίγρης για να σπάσει λίγο τη σιωπή, καθώς περπατούσαν, στρέφοντας σκούντησε τον Γάτο και του ψιθύρισε στο αφτί:

«Είδες ‘η δική σου’ χαμόγελα όταν δεν είναι αστυνομικός; Ρώτησέ την εδώ και τώρα αν θέλει να σε παντρευτεί. Μπορεί να σε ερωτεύτηκε».

Ο Γάτος έγινε κατακόκκινος σαν πιπεριά Φλωρίνης, τα αυτιά του έφεγγαν ροδαλά, ήταν έτοιμος να εκραγεί. Αλλά ο φίλος του τον πρόλαβε:

«Αστειεύτηκα, φιλαράκι, για να σπάσει ο πάγος, το έκανα». Του είπε σιγά.

Είχαν ήδη απομακρυνθεί από το Τμήμα και δεν υπήρχε περίπτωση να τους οδηγούσε στο «φρέσκο». Η Κυρία Πανωραία προπορευόταν αμίλητη έχοντας τα δυο κορίτσια δεξιά κι αριστερά της. Οι τρεις φίλοι ακολουθούσαν προβληματισμένοι.

Φτάνοντας μπροστά σ’ ένα σουβλατζίδικο στην παρακάτω γωνία, η κυρία Πανωραία σταμάτησε.

«Εσείς, αγοράκια, καθίστε εδώ», γύρισε κι είπε μαλακά στα αγόρια. Και τους έδειξε ένα ελεύθερο τραπέζι. «Μην το κουνήσετε από κει που είστε ούτε ένα βήμα.Έγινα αντιληπτή;»

«Διαταγάς σας, κυρία:», της απάντησαν και τα τρία μαζί συνοδεύοντας τη φράση με ένα νεύμα σαν κουρδισμένες μαριονέτες

Είχε ήδη αρχίσει να διαμαρτύρεται το στομάχι τους και να τους τρέχουν τα σάλια.

Κρυφογέλασε η κυρία Πανωραία. Κι αμέσως παίρνοντας το αυστηρό αστυνομικό της ύφος, «καθίστε κι εσείς», πρόσθεσε γυρίζοντας στην Όλια και τη Σόφη.

Και μπήκε σχεδόν τρέχοντας στο σουβλατζίδικο.

«Αμάν! Ο ‘αέρας’, φίλε μου, δεν ήταν ‘φρέσκο’, ήταν σουβλάκια... Καλά το έλεγα εγώ», έκανε ο Γάτος δίνοντας μια αγκωνιά στον Τίγρη.

«Πότε το έλεγες, Υπαρχηγέ;» έκανε ο Ανδρέας.

«Ε, να το είχα σκεφτεί», ξεροκατάπιε ο Γάτος.

«Εσύ, καλέ, το νου σου τον είχες στην... που το όνομά της αρχίζει από Πανω... Τι μας λες τώρα», τον σκούντησε ο Τίγρης.

«Κοντεύω να λιποθυμήσω από τη μυρωδιά», έκανε ο Γάτος στρέφοντας αλλού το ενδιαφέρον των φίλων του για να αποφύγει τα σχόλια.

«Πάντως, ούτε για ‘αέρα’ ούτε στο ‘φρέσκο’ μας πήγε», του είπε σιγά ο Τίγρης. «Πάω στοίχημα, κάποιο κόλπο είναι . Μας καλοπιάνουν», συμπλήρωσε.

«Όντως!» έκανε με στόμφο πολύξερου αρχαιογνώστη ο Ανδρέας, ο Πατάτας κι έδωσε μια αγκωνιά στον Τίγρη.

Και, όντως, στην αρχαιογνωσία και στα λαϊκά γνωμικά ο Ανδρέας ήταν άσος. Όσο μπόι του έλειπε ίσαμε τότε, γιατί αργότερα «έριξε» τόσο μπόι που τους ξεπέρασε όλους στο ύψος, τόσο ξεπερνούσε τους άλλους σε εξυπνάδα. Είχε ένα μυαλό ξυράφι. Και διάβαζε βιβλία που διαβάζουν οι μεγάλοι. «Ξεσκόνιζε» τα λεξικά και τις εγκυκλοπαίδειες που είχαν στο σπίτι, όταν συναντούσε άγνωστη λέξη.

«Όντως!», μουρμούρισε ο Τίγρης μιμούμενος τον Ανδρέα.

Πριν προλάβει να ανταποδώσει τη σκουντιά ο Γάτος στον Τίγρη, πρόβαλλε ο δίσκος με τα σουβλάκια και μετά ο σερβιτόρος. Κι από πίσω του η αστυνομικός.

«Καθίστε γρήγορα και τρώτε!», πρόσταξε η κυρία Πανωραία, βγάζοντας από την τσάντα της το πακέτο με τα τσιγάρα και τον αναπτήρα της.

Άναψε τσιγάρο, πήγε πιο πέρα, τράβηξε μια δυο ρουφηξιές και το πέταξε κάτω συνθλίβοντάς το με το τακούνι της μέχρι που το έλιωσε τελείως. Έριξε μια γρήγορη ματιά στα παιδιά που είχαν αφοσιωθεί στα σουβλάκια, για να βεβαιωθεί ότι δεν ακούγεται, έβγαλε από την τσάντα της το κινητό, σχημάτισε κάποιον αριθμό στο καντράν, το έφερε πολύ κοντά στο αυτί της κάλυφε όσο μπορούσε το στόμα της με την παλάμη του άλλου χεριού και μιλούσε αγγλικά με κάποιον.

Στην αρχή μιλούσε σιγά, ήρεμα. Ύστερα ξαφνικά ζωήρεψε. Και σε λίγο πάλι ημέρεψε και λίγο πριν κλείσει το κινητό, χαμογέλασε. Και τερμάτισε τη συνομιλία με το αγαπημένο της: «Εντάξει! Όλα καλά». Αμέσως, με γρήγορα, πεταχτά βηματάκια γύρισε και κάθισε στο τραπέζι με τα παιδιά. Έβγαλε κι άναψε δεύτερο τσιγάρο.

«Δεν φαντάζομαι να καπνίζει κανένας. Είναι καταστροφή, κι εγώ θα το κόψω. Όλα καλά;» ρώτησε, τράβηξε ακόμα μια ρουφηξιά στο δεύτερο τσιγάρο κι αφού το πασπάτεψε χαϊδευτικά σαν να το αποχαιρετούσε, το πίεσε πάνω σ’ ένα τασάκι μέχρι που το έσβησε και το έλιωσε εντελώς σαν να ήθελε τώρα να το εκδικηθεί. Ή, το πιθανότερο, να αφήσει πάνω στην τέφρα του την υπογραφή του «διαζυγίου» της από αυτό.

«Όχι, κυρία, εμείς δεννννν!» είπε ο Τίγρης.

«Εμείς έχουμε αρχές, έχουμε βάλει κανόνες και τους τηρούμε», ξεκαθάρισε με τη συνηθισμένη του πραότητα ο Ανδρέας.

Η αστυνομικός δεν απάντησε, μάλλον έκανε πως δεν άκουσε ψαχουλεύοντας στην τσάντα της.

«Μαζί τελειώσαμε για σήμερα», είπε με πολύ σοβαρό ύφος. «Ακούστε με καλά και προσέξτε τι έχω να σας πω. Πρώτον: ξεχάστε πως είμαι αστυνομικός. Σας μιλώ σαν μητέρα σας..., σαν μεγαλύτερη αδερφή σας, σαν ... γιαγιά σας, αν σας αρέσει!»,

«Ναι, όχι γιαγιά μας εσείς μια τόσο...(’ωραία’ ήθελε να πει) νέα κυρία», τη διέκοψε ο Αντρέας, «σας ακούμε».

«Λοιπόν, αυτό που κάνατε ήταν πολύ επικίνδυνο παιγνίδι, άσχετα αν εξυπηρετεί την αστυνομία. Αλλά πολύ παρακινδυνευμένη ενέργεια. Αυτοί δεν αστειεύονται. Όποιοι κι αν είναι. Ευτυχώς που είχατε αφήσει έξω τα κορίτσια με το παιδί από δω, τον Πατάτα, στη βάρκα. Αλλιώς την είχατε άσχημα. Δεν θέλω να το σκέφτομαι τι θα μπορούσε να είχε συμβεί...»

«Καταλαβαίνουμε, κυρία», είπαν όλα μαζί με κομμένη ανάσα.

«Το ελπίζω», είπε η αστυνομικός και συνέχισε, «και δεύτερον, εξίσου σημαντικό, εσείς τσιμουδιά! Δεν ξέρετε τίποτα, δεν είδατε τίποτα. Το στόμα σας κλειστό. Για πολλούς λόγους. Προς το παρόν, ξεχάστε τα όλα. Δεν με ξέρετε, δεν σας ξέρω. Δεν έχετε ιδέα. Ό,τι έγινε ίσαμε τώρα να μείνει μεταξύ μας. Συνεννοηθήκαμε;»

«Μάλιστα, κυρία!»

«Ωραία!», έκανε με ανακούφιση η αστυνομικός. Χαιρέτησε μ' ένα νεύμα, άφησε μόνα τους τα παιδιά να τελειώσουν τον «πόλεμο» με τα σουβλάκια κι έφυγε βιαστικά, σχεδόν τρέχοντας. Ακολούθησε την πλατιά λεωφόρο κατά μήκος της παραλίμνιας γραμμής, ανάβοντας ξανά το ένα μετά το άλλο τα τσιγάρα ώσπου άδειασε το κουτί. Τραβούσε μια δυο ρουφηξιές από καθένα και τα πετούσε κάτω, τα έσβηνε με μανία συνθλίβοντάς τα πότε με τη μύτη, πότε με το τακούνι του παπουτσιού της σαν να ήθελε να τα εκδικηθεί. Στο τέλος, αφού έπαιξε λίγο με το άδειο κουτί λες και του έδινε «τον τελευταίο ασπασμό», το έριξε απρόθυμα στον πρώτο κάδο απορριμμάτων που βρέθηκε μπροστά της.

Στο σημείο που η παραλίμνια οδός συναντούσε την κάθετο λεωφόρο που κόβει στα δύο την πόλη, η αστυνομικός έστριψε δεξιά και προχωρούσε, παρατηρώντας τα όμορφα σπίτια της παραδοσιακής επαρχιακής πόλης, ίσαμε που έφτασε στην πλατεία ***Ηρώων.*** Σταμάτησε μπροστά στο περίπτερο έτοιμη να αγοράσει τσιγάρα, όπως κάθε άλλη φορά. Η συνήθεια είναι δεύτερη φύση. Ωστόσο, δεν αγόρασε, χαιρέτησε με νόημα την περιπτερού κι απομακρύνθηκε γρήγορα. Έφτασε στο Τμήμα κι ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα. Πήγε κατ' ευθείαν εκεί που όφειλε.

«Αποστολή, κύριε Διοικητά μου, εξετελέσθη!», είπε μισανοίγονταςκλεφτά τη θύρα του γραφείου του.

Ο κύριος Τούντουρας της έκανε νόημα να μπει και η κυρία Πανωραία δεν έχασε την ευκαιρία να πάει κοντά του και να πει κρυφά κι από τους τοίχους (και οι τοίχοι έχουν αυτιά) κάτι, προφανώς, που αφορούσε την «υπόθεση» με την αρχαιοκαπηλία.

«Ορθώς, έπραξες ορθώς! Την κατάλληλη στιγμή. Αρχιφύλαξ, επί του παρόντος έχεις άδεια...» κοίταξε το ρολόι του, «Από τώρα ίσαμε αύριο το πρωί να τακτοποιήσεις όλες τις εκκρεμότητες. Εκτός αν προκύψει κάτι και σε χρειαστώ, να σε βρω. Έχε το κινητό σου ανοιχτό»

«Κύριε Διοικητά μου..., είσαι υπέροχος!»

«Άσε τις φιλοφρονήσεις και τα συναφή και δίνε του, οι εξελίξεις τρέχουν. Σ' έχω ήδη αντικαταστήσει. Έγινα σαφής;»

«Σαφέστατος! Να με κρατάτε ενήμερη. Αυτή η περίπτωση είναι δική μου υπόθεση, Ό,τι κι αν προκύψει. Δεν θέλω με τίποτα να τη χάσω.Εγώ, άλλωστε, είμαι υπεύθυνη, μέρος της αρμοδιότητάς μου είναι να μιλήσω στα παιδιά γενικώς και μερικώς. Εν μέρει το έχω κάνει κιόλας. Έγινα σαφής;», είπε η κυρία Πανωραία κι εξαφανίστηκε.

«Απολύτως!» απάντησε αφηρημένα ο προϊστάμενός της.

Και βάλθηκε να ξεφυλλίζει ένα εγχειρίδιο εγκληματολογίας που στο μεταξύ είχε κατεβάσει από το ράφι της βιβλιοθήκης πίσω του. Ποτέ, όταν είχε να κάνει με περιπτώσεις δύσκολες, δεν έκανε κάτι προτού συμβουλευτεί τους νόμους του κράτους, τα βιβλία.

Κ
Το... σενάριο με τους φίδους

«Αν της έλεγα εγώ της Ωραίας Κυρίας τι τράβηξα με τους φίδους και πώς γλίτωσα από τα νύχια τους, θα...» άρχισε αμέσως την ιστορία ο Τίγρης.

«Τι... θα», πήγε να τον διακόψει ο Γάτος.

«Άφησέ τον, μην τον διακόπτεις, να δούμε τι θα σκαρώσει πάλι», του είπε σιγά ο Πατάτας.

Ο Γάτος έκανε πως δεν άκουσε.

«...θα τρόμαζε, όπως τρόμαξα εγώ όταν είδα τον Τίγρη να...σκαρφαλώνει σε ένα... καλάμι σαν ακρίδα...» είπε δειλά ο Γάτος μην βρίσκοντας κάτι προσφορότερο εκείνη τη στιγμή.

«Έτσι ακριβώς. Σ' ένα καλάμι, αλλά τι καλάμι...», συνέχισε ο Τίγρης απτόητος. «Ήταν ένα καλάμι χοντρό σαν την κολόνα της ΔΕΗ. Κι άρχισα να του δίνω κλοτσιές στη μούρη μέχρι που του έκανα σμπαράλια τη...μάσκα. Τότε. αυτός έπεσε κάτω ανάσκελα και κουνούσε χέρια και πόδια, δεν τολμούσε να φωνάξει, ο Γάτος πήρε δρόμο πριν έρθουν οι άλλοι φίδοι εκεί και δεν είδε τι ακριβώς έγινε...»

«Εγώ ξέρω», πετάχτηκε πάλι ο Γάτος, «τα είδα όλα, κρύφτηκα μέσα στα καλάμια και παρακολουθούσα κατατρομαγμένος τον Τίγρη που έδινε μάχη με τον, με τους φίδους. Εγώ τους είδα όλους, ήταν πάνω από τρεις και ...Δεν θυμάμαι τι έγινε παρακάτω. Θα μας τα πει ο Τίγρης. Έλα, πες τα εσύ που τα λες καλύτερα, εγώ δεν τα καταφέρνω στα παραμύθια», γέλασε.

Ο Τίγρης σοβαρεύτηκε.

«Δεν έχει παρακάτω, τέρμα τα αστεία. Κόντεψα να πάθω συγκοπή από τον φόβο μου, Τι να λέμε τώρα! Το παραμύθι τελειώνει εδώ. Η ακρίδα έγινε πάλι Τίγρης και η κολόνα της ΔΕΗ καλάμι. Και να, είμαστε τώρα όλοι μαζί εδώ και τρώμε σουβλάκια. Μεταξύ μας, δεν είναι δύσκολο να λες παραμύθια στον κόσμο, στα παιδιά δηλαδή, για να δημιουργείς εντυπώσεις. Καλά λέει ο πατέρας μου 'πως μας πουλάνε παραμύθια οι..., δεν θυμάμαι», είπε με απόλυτη υπευθυνότητα.

Έπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του πίσω από το κεφάλι του στον σβέρκο, έγειρε πίσω το πάνω μέρος του κορμιού του, όπως κάνουν οι μεγάλοι όταν θέλουν να δείξουν πως έκαναν κάτι σπουδαίο, και κοίταζε λίγα λεπτά το απέραντο γαλάζιο.

«Έχομε να λέμε ιστορίες στους φίλους μας για ηρωικά κατορθώματα...» έκανε η Σοφία διακόπτοντας τη σιωπή που κυριάρχησε ξαφνικά μετά το λογύδριο του Τίγρη. «Θα τους εκπλήξω τους δικούς μου εκεί στην Αθήνα που δεν έχουν ιδέα από ζωντανά φαντάσματα και φίδους. Εγώ να δείτε, τι παραμύθια ΘΑ...» είπε.

Και με ένα τρανταχτό γέλιο άρχισε να χτυπάει παλαμάκια απολαμβάνοντας προκαταβολικά την ικανοποίηση και τη χαρά που Θα ένιωθε όταν με τα παραμύθια της για τα ηρωικά κατορθώματα της Ο.ΠΡΟ.ΠΕ. Θα έκανε όλους τους φίλους, τους συγγενείς και τους γνωστούς της να μένουν με το στόμα ανοιχτό.

Εκεί στο «Θα» το θαυματουργό αρχίζουν και τελειώνουν τα μεγάλα έργα.

«Εγώ δεν ξέρω να λέω παραμύθια», παραπονέθηκε η Όλγα.

«Εμείς, αγάπη μου, θα ακούμε τους άλλους να διηγούνται και θα γελάμε με τις αστείες τρομακτικές ιστορίες τους. Και θα πλουτίζουμε η φαντασία μας, της είπε ο αδερφός της και την αγκάλιασε τρυφερά. Και απευθυνόμενος στην παρέα, «φιλαράκια, σηκωθείτε, πάμε σπίτια μας. Θα μας ψάχνουν», συμπλήρωσε.

«Στις προσταγές σου, αρχηγέ!», είπε Γάτος και σηκώθηκε πρώτος. « Ως υπαρχηγός διατάσσω: Λόχος απ!», συμπλήρωσε απευθυνόμενος στον Πατάτα και στα κορίτσια

συνοδεύοντας την προσταγή με τη χαρακτηριστική κίνηση του δεξιού του χεριού. «Λόχος απ!» επανέλαβε.

Όλοι ξέσπασαν σε δυνατά γέλια και σηκώθηκαν. Εκεί φάνηκε πως θα τελείωνε η δράση της ημέρας για την Ο.ΠΡΟ.ΠΕ. Ήταν η στιγμή που ο ήλιος έγερνε πίσω πρός τη δύση του πίσω από τα βουνά βάφοντας τον κόσμο με χρώματα μενεξελιά και ρόδινα, μαβιά και τριανταφυλλένια. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, «φάντης μπαστούνι» να σου και φανερώθηκε μπροστά τους ο θείος Αβαίος. Κρέμασε τη μαγκούρα, το τρίτο πόδι», όπως την έλεγε, στον άλλο βραχίονα, έσυρε μια άδεια καρέκλα από ένα πλαϊνό τραπέζι και κάθισε σιμά στους μικρούς φίλους του.

«Καθίστε κάτω», είπε κάπως αυστηρά απευθυνόμενος στα παιδιά που είχαν σηκωθεί για να φύγουν. «Δεν σας ψάχνει κανείς., είμαι εγώ εδώ. Ένα χυμό γιαλατζί, ανάμεικτο εννοώ, σ' εμένα και στα παιδιά ό,τι θέλουν», είπε στον σερβιτόρο που είχε φτάσει και περίμενε την παραγγελία.

«Μα, θείε...» έκανε ο Τίγρης.

«Μια από τον ίδιο χυμό!», παρήγγειλε εκείνος γνωρίζοντας τις προτιμήσεις των παιδιών της Ο.ΠΡΟ.ΠΕ. «Εσύ, λέγε, τι έγινε παρακάτω, πώς κατάφερες να βγεις από τον βάλτο», είπε αποτεινόμενος στον Τίγρη.

Ο Τίγρης κατάπιε γρήγορα έναν κόμπο αμηχανίας που είχε κάτσει το λαιμό του σαν μπουκιά του σουβλακιού, φόρεσε το ηρωικό του ύφος, ανακάθισε στο κάθισμά του κι άρχισε να αφηγείται «Το έπος του αρχαίου βάλτου» με τον απαιτούμενο στόμφο για να γίνει πιστευτός κι από τον θείο, σκαρώνοντας άλλη εκδοχή της πάλης με τα φαντάσματα.

«Όλα έγιναν αστραπιαία, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, τι λέω δευτερόλεπτα, σε κλάσματα δευτερολέπτου. Πώς ξέφυγα από τα νύχια του θηρίου, μόνο ένας αρχαίος θεός το ξέρει. Κάτι νύχια να!, δαγκάνες! Παρά λίγο να μου ξεσκίσει τον ώμο. Ευτυχώς έπιασε το τρικό και τη γλίτωσα...»

«Σοβαρά μιλάς;» τον διέκοψε η Όλγα.

«Ε, τι, μικρά παιδιά είμαστε τώρα! Σοβαρά μιλάω, εδώ αναλάβαμε ολόκληρη επιχείρηση Προστασίας του Περιβάλλοντος! Πώς τη γλίτωσα... Τη γλίτωσα γιατί, όπως ο φίδης ήταν πίσω μου, του έδωσα μια κλοτσιά και πέτυχα το τέρας στα ρουθούνια. Αυτό έχασε την ισορροπία του κι έπεσε ανάσκελα πίσω μέσα στον καλαμιώνα. Εγώ τότε, βρήκα την ευκαιρία, γέμισα τις τσέπες του παντελονιού μου από το χώμα του σκαμμένου λάκκου και... τώρα θα δείτε τιάλλο ψάρεψα», είπε κι έβγαλε από την αριστερή τσέπη του παντελονιού του μια χούφτα χώμα που είχε φυλαγμένο, το άδειασε πάνω στο τραπέζι και ψαχουλεύοντας ανέσυρε μέσα από τα χώματα ένα τόσο δα μικρό, ίσαμε πεντάλεπτο του ευρώ, καφέ νόμισμα, παρόμοιο με εκείνο που είχε ανακαλύψει ο κύριος Τούντουρας. «Αυτό το χώμα ξέμεινε στην τσέπη μου», πρόσθεσε.

Ο Γάτος έσφιξε τις γροθιές του, έτοιμος ν' αρχίσει τον Τίγρη με τις μπουνιές.

«Ρε, συ, πότε έγιναν όλα αυτά και δεν πήρα είδηση; Εκεί δεν ήμουνα εγώ; Πότε είδες το θηρίο...»

«Ήσουνα εκεί; Α, το ξέχασα. Έγιναν όλα τόσο γρήγορα, μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου, δεν είπα! Μόλις έστριψες να φύγεις, όχι, μόλις είχες απομακρυνθεί δέκα μέτρα από το επικίνδυνο σημείο χίμηξε πάνω μου ο φίδης, ίδιος ο Κύκλωπας μ' ένα μάτι τόοοοσο στο μέτωπο!», ισχυρίστηκε ο Τίγρης.

Και με τα δάκτυλά του σχημάτισε έναν τεράστιο κύκλο στο κούτελό του. Ο Γάτος ξεροκατάπιε την αμφιβολία, έκλεισε με νόημα το μάτι στην παρέα και στρέφοντας στον Τίγρη,

«… έλα, συνέχισε, τα λες ωραία. Εσύ, φίλε μου, έχεις ταλέντο. Δεν σου ξεφεύγει τίποτα! Θα γίνεις…»

«Στοπ! Μην συνεχίσεις, σε παρακαλώ», ο Πατάτας του έκλεισε το στόμα με την παλάμη του. «Τέλος τα σενάρια τρόμου. Θα μπορούσε να είχαμε πάθει…».

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του, ένας ανεμοστρόβιλος, από κείνους που προκαλεί η ζέστη του καλοκαιριού την ώρα του ηλιοβασιλέματος, σαν κατάρα Θεού, λίγα μέτρα πιο πέρα, έκανε τον κόσμο «φύλλο και φτερό» μέσα σε μισό δευτερόλεπτο. Τα παιδιά κατατρόμαξαν και κόλλησαν πάνω στον θείο Αβαίο. Πρώτη φορά έβλεπαν τον αέρα να σαρώνει στο πέρασμά του τα πάντα. Καρέκλες, τραπέζια, ακόμα και σκεπές, παραθυρόφυλλα έβλεπαν να κάνουν φτερά. Σεντόνια να πετούν πάνω από τη λίμνη σαν γλάροι. Ευτυχώς, δεν πέρασε από το μέρος τους η ανεμοθύελλα.

«Πέρασε η θύελλα. Αυτό ήταν. Πέρασε», είπε ο θείος. «Τα στοιχεία της φύσης είναι απρόβλεπτα, παιδιά μου. Καθίστε να ηρεμήσετε. Φαντάζεστε τι μπορούσε να πάθετε αν αυτό σας πετύχαινε μέσα στο βάλτο και στη λίμνη; Αλλά δεν έγινε. Πηγαίνετε τώρα στα σπίτια σας και άλλη φορά να μην κάνετε πράγματα που κάνουν οι μεγάλοι. Το κακό δεν αργεί να γίνει…»

Τα παιδιά, άλλο πολύ άλλο λίγο, πάντως κατάλαβαν πως αυτό που έκαναν ήταν πολύ ριψοκίνδυνο. Έτρεξαν στα σπίτια τους αφήνοντας τον θείο Αβαίο μοναχό στο καφενεδάκι.

Λ
Οι εξελίξεις τρέχουν

Τα παιδιά, ύστερα από έναν πολύωρο, βαρύ, όσο και εφιαλτικό ύπνο, ξύπνησαν από τις αγριοφωνάρες των δημοσιογράφων που αναμετέδιδαν από τις τηλεοράσεις τις συνταρακτικές ειδήσεις. Ετοιμάστηκαν και, στο άψε σβήσε, συναντήθηκαν στο Καφέ Στέκι, που τα περίμενε ο θείος Αβαίος, όπως συνήθως. Όμως αυτή τη φορά όλα ήτανδιαφορετικά. Η είδηση «παίχτηκε» από όλα τα Μ.Μ.Ε με το πρώτο το φως της μέρας κι έσκασε σαν βόμβα στη Ροδόκλεια κι έφερε τα πάνω κάτω. Δημιούργησε μεγάλη αναστάτωση και ταραχή στη μικρή κοινωνία της επαρχιακής πόλης. Οι άνθρωποι άφησαν τις δουλειές τους και πετάχτηκαν στους δρόμους. Η πλατεία του χωριού γέμισε κόσμο. Όλος ο ανδρικός πληθυσμός ήταν θεωρητικά ύποπτοι ως ένοχοι. Μέχρις αποδείξεως του εναντίου, βέβαια, ωσότου να ρίξει φως στα γεγονότα η Αστυνομία.

Κοίταζε ο ένας στο πρόσωπο τον άλλο, ρωτούσε ο ένας τον άλλο, ποιοι να είναι και πόσοι να εμπλέκονται στην αρχαιοκαπηλία, καθένας πρόσεχε τα λόγια του από φόβο μην θεωρηθείαπό τους άλλους αρχαιοκάπηλος. Ούτε πήγε κανενός στο νου να δουν ποιοι λείπουν από τη σύναξη. Όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους. Τόσο μεγάλη ήταν η σύγχυση και η ταραχή που δημιούργησε η ξαφνική είδηση.

Οι μόνοι που δεν αγωνιούσαν, ήταν οι πέντε φίλοι και ο θείος Αβαίος, φυσικά. Αλλάκαι των μεγάλων, του ανδρικού πληθυσμού δηλαδή η αγωνία δεν κράτησε πολύ. Ο πατέρας του Τίγρη πού ήρθε τελευταίος στην πλατεία, ώσπου να φτάσει εκεί, περπατώντας είχε ανοίξει τον θαυματουργό πληροφοριοδότη, το τάμπλετ που πάντα είχε μαζί του και είδε ποιους είχε συλλάβει η αστυνομία «επ’ αυτοφώρω», πάνω στην πράξη, δηλαδή.

«Για κοίτα σε ποιον κόσμο ζούμε!» φώναξε αγανακτισμένος και σήκωσε ψηλά τη μικρή συσκευή που κρατούσε. «Αρχαιοκάπηλοι οι κύριοι υπεράνω πάσης υποψίας!», συμπλήρωσε με περισσότερη έμφαση.

Και χώθηκε μες τη σύναξη εξακολουθώντας να κουνάει το τάμπλετ.Όσοι ήταν μαζεμένοι εκεί, έστρεψαν το κεφάλι και το βλέμμα τους προς τη μεριά του.

«Τι έπαθε ο Σώστης και κραυγάζει κουνώντας το τάμπλετ», είπε κάποιος και κοίταξε το του. «Τρελά πράματα! Ε, είμαστε όλοι για δέσιμο. Πώς να μη φωνάζει ο άνθρωπος μ’ αυτά που συμβαίνουν εδώ, μπροστά στα μάτια μας. Ελάτε να δείτε ποιους εμπιστευόμαστε!»

Ένας υπόκωφος ψίθυρος σηκώθηκε καθώς η είδηση περνούσε από στόμα σε στόμα κι από αφτί σε αυτί. Κι ακολούθησε βουβαμάρα. Και τότε, από όλο εκείνο το πλήθος ένα «ουφ!» ανακούφισης τους απάλλαξε από την ενοχή.

«Ντροπή τους, δείτε κατάντια! Καλά ο άλλος, ο αλλοδαπός, αλλά ο δικός μας! Κοίτα ποιος διαχειρίζεται το παγκάρι της εκκλησίας και παριστάνει τον άγιο, τον υπεράνω, ο θεομπαίχτης», είπε ο Σώστης κι έκλεισε το τάμπλετ. «Να δούμε πώς θα ξεμπλέξουν τώρα από τα νύχια του νόμου». Η αστυνομία κατάφερε άθλο αυτή τη φορά! Μπράβο, κύριε Τούντουρα! Και δεν σου το ‘χα»,ψέλλισε και γύρισε στο σπίτι του κρατώντας το τάμπλετ.

Τα λόγια του έδωσαν τέλος στην αγωνία όλων των υπόπτων ως «δυνάμει ενόχων, μέχρις αποδείξεως της αθωότητάς τους». Και, μιλώντας σιγά, αλλού δυο κι αλλού τρεις μαζί και χειρονομώντας έντονα, διαλύθηκαν τόσο γρήγορα, όσο είχαν συγκεντρωθεί.

Μ
Αποκαλύφτηκαν οι φίδοι

«Ε, δεν το πιστεύω! Θεέ και κύριε!», ξεφώνισε ο θείος Αβαίος. Άφησε στο τραπέζι το τάμπλετ που είχε πάντα μαζί του και σηκώθηκε κραδαίνοντας τη μαγκούρα που τον βοηθούσε στο βάδισμα με το ανάπηρο πόδι του. «Ε, αυτό πια είναι εξωπραγματικό», μουρμούρισε τέλος.

Τα παιδιά τρόμαξαν από τις κραυγές του θείου Αβαίου.

«Θείε!», έκαναν όλα μαζί. «Τι συμβαίνει, θείε Αβαίε μας», ρώτησεο Αντρέας αυτοβούλως, και για λογαριασμό των φίλων του.

«Τι άλλο να συμβεί, παιδάκια μου! Ο άνθρωπος που πίναμε μαζί καφέ, το πιο υπεύθυνο πρόσωπο του ΟΤΑ, επίλεκτο μέλος της τοπικής κοινωνίας αρχαιοκάπηλος!

Πού να τον φανταστεί κανείς. Ο άνθρωπος έσκιζε τα ιμάτιά του, ήταν πυρ και μανία ειδικά ενάντια στην αρχαιοκαπηλία...»

«Τι;;;; Έπιασαν τον... Αυτός ήταν, ο ένας Φίδης! Καλά το κατάλαβα εγώ!Έχει γούστο. Πολύ γούστο το πράγμα. Ναι, καλέ, αυτός ήταν», έκανε ο Γάτος.

«Χε, χε τι έχει να γίνει αν μάθει όλος ο κόσμος πως εγώ του έσπασα τη μούρη», καμάρωσε και με το δίκιο του ο Τίγρης.

«Για να δούμε τι λέει για μας», είπε η Σόφη κι άνοιξε το δικό της τάμπλετ.

«Παιδιά, ψυχραιμία. Για να δούμε τι λέει για μας», είπε κι ο συνετός Ανδρέας.

Έπεσαν και οι πέντε φίλοι με τα μούτρα πάνω στο τάμπλετ της Σόφης, αλλά δεν υπήρχε πουθενά ούτε μια λέξη για τους πραγματικούς ήρωες της ιστορίας.

«Αλλού τα κακαρίσματα κι αλλού γεννούν οι κότες, παιδιά μου. Ε, αυτό δεν, δεν παίζεται, δεν καταπίνεται, δεν χωνεύεται με τίποτα! Κοίτα τι γίνεται, δεν έχουν τσίπα, δες πώς στρεβλώνουν την πραγματικότητα οι δημοσιογράφοι», μουρμούρισε ο θείος Αβαίος. «Υμνούν τον κύριο Τούντουρα. Δεν λέω, φίλος μου είναι και υπεύθυνος άνθρωπος, μεθοδικός στη δουλειά του. Αλλά όχι και ήρωας έτσι δα με το τίποτα! Ας περιμένουμε, όμως, να δούμε τι έχει στο νου του να κάνει για τους πραγματικούς ήρωες της μίνι αστυνομικής ιστορίας», μουρμούρισε και κάθισε κρεμώντας τη μαγκούρα στο κάθισμά του.

Τα παιδιά, απασχολημένα με το ψάξιμο, δεν πρόσεχαν τι έλεγε μουρμουρητά ο θείος Αβαίος. Ωστόσο, δεν έβρισκαν τίποτα.

«Για μας τι λέει, Θείε;» ρώτησαν όλα μαζί τα παιδιά. «Εμείς δεν βρήκαμε τίποτα. Πού λέει για μας;» ξαναρώτησαν.

Ο Αβαίος βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Όφειλε, ως υπεύθυνος άνθρωπος, συνεργός τους, θέλοντας και μη στο επικίνδυνο παιγνίδι της εξερεύνησης «Του Κάστρου με τα φαντάσματα», ήταν υποχρεωμένος να τους δώσει μια απάντηση της προκοπής που να είναι πειστική.

«Οι δημοσιογράφοι κάλυψαν το γεγονός όπως τους συμφέρει για να δημιουργούν εντυπώσεις, να έχουν μεγάλη απήχηση στο κοινό, για να γράφουν υψηλά νούμερα οι εκπομπές των καναλιών. Θα περιμένουμε να δούμε πώς θα αντιδράσει ο Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος, ο κύριος Τούντουρας. Ψυχραιμία,παιδιά, υπομονή. Έχω ράμματα για τη γούνα τους όλων αυτών εγώ. Στα σπίτια μας τώρα. Να δούμε τι θα πει η τηλεόραση στο κεντρικό δελτίο ειδήσεων», είπε ο θείος Αβαίος φανερά πολύεκνευρισμένος.

Άνοιξε και ξανάκλεισε νευρικά το τάμπλετ, το έβαλε στον χαρτοφύλακα που έφερνε πάντα μαζί του και με τη βοήθεια της μαγκούρας τουσηκώθηκε να φύγει φανερά δυσαρεστημένος με την εξέλιξη που είχε πάρει η υπόθεση. Και στρεφόμενος στα

παιδιά που ήταν σκυμμένα πάνω στο τάμπλετ της Σοφίας να ψάχνουν μανιωδώς τη φατσούλα του το καθένα:

«Εσείς, μιλιά! Ακούσατε καλά; Μιλιά». Κάπως έτσι είχε πει φεύγοντας και η κυρία αστυνομικός. «Εσείς, τσι-μου-διά! Συνεννοηθήκαμε;»

«Μάλιστα. Μιλιά εμείς. Τσι-μου-διά, εμείς, θείε», τον βεβαίωσε ο Πατάτας.

Φεύγοντας, ο θείος Αβαίος επισκέφτηκε διαδοχικά μετά το Αστυνομικό Τμήμα, τα σπίτια των παιδιών της Ομάδας Προστασίας Περιβάλλοντος. Και ύστερα πήγε στο δικό του σπίτι. Είχε ανάγκη να ηρεμήσει, να ξεκουραστεί και να τακτοποιήσει τις σκέψεις στο μυαλό του.

Ν
Οι γονείς λαμβάνουν «κλήση»

Ο *Αξιωματικός Υπηρεσίας,* η Αρχιφύλαξ Πισιμίτση, αργά το βράδυ εκτέλεσε κατά γράμμα την αποστολή που της ανέθεσε ο προϊστάμενός της όταν της έδωσε άδεια όλο το απόγευμα. Επισκέφτηκε διακριτικά τα σπίτια των πέντε «ηρώων» της παρά λίγο τραγωδίας στο απαγορευμένο νησί με το θρυλικό «Κάστρο των φαντασμάτων». Σε κάθε σπίτι κολλούσε διακριτικά στην πόρτα ένα χαρτάκι με ***χειρόγραφο*** το όνομα και το επώνυμο του ιδιοκτήτη, χτυπούσε το κουδούνι και συνέχιζε το δρόμο της.

Στο χαρτάκι αυτό, κάπου σε ένα κενό, ανάμεσα σε άλλες τυπωμένες φράσεις, υπήρχε μια χειρόγραφη, επίσης, απλή λεξούλα: «**κλήση**». Αυτό το χαρτάκι είχε κοπή από το «υπηρεσιακό» μπλοκ του Αστυνομικού Τμήματος της πόλης. Καλούσε, χωρίς να δίνει εξηγήσεις τον πατέρα κάθε μέλους της Ομάδας Προστασίας Περιβάλλοντος μια συγκεκριμένη ώρα το ίδιο βράδυ στο Αστυνομικό Τμήμα.

Έτσι, όταν νύχτωσε, συναντήθηκαν στο Αστυνομικό τμήμα οι γονείς των παιδιών που ήταν και φίλοι, στον προθάλαμο του Αστυνομικού Τμήματος.

«Θα σας καλέσει σε λίγο, ο κύριος διοικητής», τους είπε ευγενικά ο Αξιωματικός Υπηρεσίας και τους άφησε.

Δεν πέρασαν μερικά λεπτά, και πριν προλάβουν να πουν δυο κουβέντες μεταξύ τους, άνοιξε μια πόρτα και πρόβαλε ένστολη, μεγαλοπρεπής με την αίγλη που κοσμείτην παρουσία εκείνων που εξαιτίας του επαγγέλματος πρέπει να προκαλούν δέος, η κυρία Πανωραία.

«Περάστε, κύριοι, σας περιμένει ο κύριος διοικητής είπε», και τους έκανε χώρο να περάσουν.

«Καθίστε», είπε ο κύριος Τούντουρας σκυμμένος σε μια στοίβα κόλλες χαρτιών.

Έπιανε μια κόλλα, τη διάβαζε στα πεταχτά, την υπόγραφε και την άφηνεκάτω, χωρίς νασηκώσει το πρόσωπό του, ενώ κάτι μουρμούριζε χτυπώντας ελαφρώς τα δάκτυλα του δεξιού χεριού, καθότι αριστερόχειρ, στο γραφείο του. Οι κύριοι με την κλήση ανά χείρας, όπως λένε στην υπηρεσιακή διάλεκτο, παρακολουθούσαν τη σκηνή σιωπηλοί. Το χρονικό διάστημα της δεύτερης αναμονής τούς φάνηκε χρόνος, ενώ δεν είχαν περάσει πάνω από πέντε λεπτά.

Κάποια στιγμή εδέησε να σηκώσει το πρόσωπό του από τα χαρτιά και να δουν οι «κληθέντες» το συνοφρυωμένο πρόσωπο του κυρίου Διοικητή.

«Φαντάζομαι, θα ξέρετε τον λόγο που σας κάλεσα», είπε ο κύριος Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Ροδόκλειας με την αρμόζουσα στην περίπτωση σοβαρότητα. «Εν πρώτοις, να σας συγχαρώ για τα σπουδαία παιδιά που έχετε. Με αυτό που έκαναν, πρόσφεραν πολύ μεγάλη υπηρεσία σ’ εμάς. Αλλά, όπως καταλαβαίνετε, είναι πολύ επικίνδυνο αυτό που έκαναν. Μπορούσε σήμερα να θρηνούμε ζωές. Αν δεν ήταν στη μέση, συμπτωματικά, το τονίζω αυτό: συμ-πτω-μα-τι-κά ο... θείος Αβαίος», κούνησε διφορούμενα το κεφάλι.

«Αυτός τα ξεσηκώνει με τις τρελές ιστορίες του», είπε σιγά κάποιος γονιός.

«Το γνωρίζω. Δικός μας άνθρωπος είναι. Τυγχάνει της απολύτου εμπιστοσύνης μας», τόνισε στην επίσημη υπηρεσιακή του γλώσσα, χτυπώντας ελαφρά το στέρνο με την παλάμη του. «Όλα, από ένα σημείο και πέρα, ήταν υπό έλεγχο. Αφότου πήρετοσήμα. Εκείνη τη στιγμή, επαναλαμβάνω, συμ-πτω-μα-τι-κά. Πάντα, είναι υπό στενή παρακολούθηση τα παιδιά, δουλειά μας είναι, αλλά είναι απρόβλεπτα, πάντα. Πού να φανταστεί κανείς ότι θα έφταναν ίσαμε το στόμα του λύκου. Αλλά τα ανήλικα μας έβαλαν γυαλιά,ξεπέρασαν τις προβλέψεις μας. Να δούμε τώρα από κοινού πώς θα

το χειριστούμε αυτό. Είναι πολύ λεπτό το θέμα. Γι' αυτό δεν έδωσα τα ονόματα των παιδιών σας στη δημοσιότητα. Ωστόσο, πρέπει να επιβραβευτεί η γενναία πράξη τους. Αλλά, υπάρχει φόβος να προβούν τα ίδια όπως και άλλα παιδιά σε παρόμοιες ή και πιο επικίνδυνες πράξεις. Ωστόσο, με την αποκοτιά τους οι πιτσιρικάδες μας βοήθησαν στη δουλειά μας, γιατί δεν υπήρχε άλλος τρόπος να ανακαλύψουμε τι κρύβεται πίσω από τις απαγορευτικές ταμπέλες. Οι 'κύριοι ευυπόληπτοι και υπεράνω', είχαν φροντίσει και ενεργήσει μεθοδικά το κάθε τι».

«Είναι έτσι, όπως τα λέτε. Ιδέα δεν είχαμε κι εμείς. Πού να φανταστούμε τι σκαρώνανε πίσω από την πλάτη μας, κύριε Διοικητά. Εσείς ξέρετε καλύτερα», πήρε τον λόγο για λογαριασμό όλων ο πατέρας του Πατάτα, εκπαιδευτικός ο ίδιος, «εμάς δεν μας ακούνε, ενώ εσάς... σας φοβούνται».

«Μας...φοβούνται. Αυτό, είναι και καλό είναι και άσχημο. Κάποτε πρέπει να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα στον πολίτη και εμάς, την Εξουσία εννοώ», είπε ο κύριος Τούντουρας.

Στήριξε για λίγα δευτερόλεπτα το σαγόνι του στον δείκτη του δεξιού χεριού κι ύστερα έκανε μια κίνηση στον αέρα ενώνοντας τον δείκτη με τον αντίχειρα, σαν να του ήρθε κάποια φαεινή ιδέα.

«Αυτό αφήστε το σ' εμένα. Θα αναλάβει το έργο το κατάλληλο άτομο. Μείνετε ήσυχοι. Πηγαίνετε στη δουλειά σας. Θα είμαστε σε επαφή», είπε και τους έδωσε τον αριθμό του προσωπικού του τηλεφώνου.

Κι αμέσως πάτησε ένα κουμπί στη συσκευή πλάι του με τον δείκτη του ίδιου χεριού. Αμέσως, άνοιξε η πόρτα και πρόβαλε η αστυνομικός.

«Διαταγές σας, κύριε Διοικητά μου», είπε σε στάση προσοχής ακουμπώντας τα δάκτυλα του δεξιού χεριού στον δεξιό κρόταφό της.

Έτσι κάνουν οι υφιστάμενοι κάθε στρατιωτικής υπηρεσίας όταν παρουσιάζονται μπροστά στους προϊσταμένους τους.

«Αρχιφύλαξ, δουλειά σου, εξήγησε στους κυρίους», είπε κι έδειξε τους γονείς των παιδιών, «και... αναλαμβάνεις... ξέρεις...»

«Μμμμάλιστα, κύριε Διοικητά μου, διαταγές σας!», είπε εκείνη χαιρετώντας στρατιωτικά και κάνοντας συγχρόνως νεύμα στους γονείς των παιδιών να την ακολουθήσουν.

Ξ
Όταν έσκασε η βόμβα

Δεν ήταν δυνατόν μια τόσο κραυγαλέα είδηση να μείνει ανεκμετάλλευτη από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, από την τηλεόραση, κυρίως που σε εικοσιτετράωρη βάση είναι μέσα σε κάθε σπίτι. Όσο κι αν προσπάθησε ο προνοητικός κύριος Τούντουρας να μην κοινοποιήσει τα ονόματα των πραγματικών ηρώων της συγκλονιστικής αποκάλυψης που ταρακούνησε από τα θεμέλια την ήρεμη ζωή της επαρχιακής πόλης, η είδηση βρήκε μια κερκόπορτα και διέρρευσε. Κάποιος από τον οικογενειακό κύκλο των παιδιών, προφανώς, φρόντισε γι' αυτό.

Βούιξαν, στη διαπασών, από την αυγή ξανά την άλλη μέρα οι πρωινές εκπομπές όχι μόνο των ειδήσεων, υμνώντας το ηρωικό κατόρθωμα των μικρών οικολόγων.όπως αποκαλούσαν την πεντάδα οι τηλεοράσεις καφενείωνκαι σπιτιών μέσα στο κατακαλόκαιρο με ταπαράθυρα ολάνοιχτα. Κάποιες μάλιστα εκπομπές από κείνες που απευθύνονται στο ευρύ κοινό, έφτασαν στην υπερβολή να αποκαλούν τα παιδιά «Ήρωες του Δεκαπενταύγουστου», για νούμερα τηλεθέασης.

Ξεσηκώθηκε το σύμπαν της επαρχιακής πόλης. Ώσπου να προφτάσει ο κύριος Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Ροδόκλειας να καταστρώσει τα στρατηγικά του σχέδια, «ο κόσμος το 'χε τούμπανο κι αυτός κρυφό καμάρι...» Περίμενε πώς και πώς από καιρό να του τύχει ένα συνταρακτικό γεγονός, να του συμβεί κάτι κραυγαλέο και του ήρθε «καπάκι». Ήρθε κι έδεσε το συγκεκριμένο γεγονός με την επιθυμία του να πάρει την ποθητή κι αναμενόμενη προαγωγή η οποία θα του εξασφάλιζε τη μετάθεση στην Αθήνα που διακαώς επιθυμούσε.

Αλλά τα ΜΜΕ που πάντα καιροφυλακτούν για τρανταχτές ειδήσεις, οι οποίες κάνουν πάταγο και δίνουν νούμερα στις σκανδαλοθηρικές εκπομπές, τον πρόλαβαν. Από τα χαράματα, οι τηλεοράσεις μετέδιδαν σε όλους του τόνους:

«Οι πιτσιρικάδες έβαλαν γυαλιά στην Αστυνομία!
'Ήρωες του Δεκαπενταύγουστου' αναδείχτηκαν
πέντε μαθητές του Δημοτικού ήρωες μιας, παρά λίγο, τραγωδίας
που κατέληξε στην εξάρθρωση σπείρας αρχαιοκαπήλων
υπεράνω πάσης υποψίας...»

Οι φωτογραφίες και τα ονοματεπώνυμα των πέντε μικρών ηρώων της μεγάλης αποκάλυψης κάλυπταν σχεδόν το πρωτοσέλιδο όλων των εφημερίδων στις οθόνες των τηλεοράσεων πριν το Δελτίο Ειδήσεων. Αναστατώθηκε ξανά το μικρό σύμπαν της επαρχιακής πόλης. Όλοι έτριβαν τα μάτια τους. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν πώς μπόρεσαν τα μαθητούδια να σκαρώσουν μια τόσο επικίνδυνη επιχείρηση και να ξεσκεπάσουν τα ευυπόληπτα πρόσωπα της κοινωνίας.

Όμως εκείνος που έχασε το έδαφος κάτω από τα πόδια του, δεν ήταν ο αρχηγός των αρχαιοκάπηλων, αλλά ο κύριος Τούντουρας. Τραβούσε τα λιγοστά μαλλιά του ο άνθρωπος. Τα πολλά προ πολλού τον είχαν απαλλάξει από την παρουσία τους. Παραλίγο να ξεριζώσει και τις πεντέξι τρίχες που του είχαν απομείνει σαν δείγμα στα πλάγια δεξιά κι αριστερά της κεφαλής και με τις οποίες δημιουργούσε «ψευδοροφή» ή «αερογέφυρα» για να καλύπτει το ενδιάμεσο κενό από το ένα ίσαμε το άλλο πλάι ενώνοντας τις άκρες και στερεοποιώντας τις με λακ.

«Φτου! Πού, στην οργή, βρήκαν τα ονόματα των παιδιών! Ποιος άφησε να διαρρεύσει το μυστικό; Με κατέστρεψαν. Σαν να μην έφτανε που έχασα την προαγωγή

μέσα από τα χέρια μου, έχω να αντιμετωπίσω και τις συνέπειες του Νόμου για «έκθεση – και σε κίνδυνο – ανηλίκων!»

Και δικαιολογημένα, τουλάχιστον από την πλευρά του, περίμενε πώς και πώς μια καλή ευκαιρία προαγωγής και μετάθεσης στην Αθήνα, για να πραγματοποιήσει το όνειρό του, να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών.

Για μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν από τα μάτια του δεκάδες ύποπτοι. Από την υπηρεσία, το απέκλειε. Η Πανωραία, δεν ήταν δυνατό να το είχε κάνει. Τύχαινε της απολύτου εμπιστοσύνης του. Δεν έμενε, παρά να ήταν κάποιος από τους γονείς των παιδιών που «ψοφούσε» για δημοσιότητα, προφανώς να ακουστεί το όνομά του, κυρίως, και να δει τη φάτσα του στην τηλεόραση. Αλλά ποιος από όλους; Ακόμα κι αν ανακάλυπτε τον πληροφοριοδότη, τι μπορούσε να κάνει; Ήταν υποχρεωμένος να υποστεί τις συνέπειες του Νόμου που του αναλογούσαν ως Αρχή του Τόπου και Εξουσία.

Εκεί σταμάτησε το μυαλό του. Έπλεξε κόμπο τα δέκα δάκτυλά του και στήριξε το σαγόνι του με τους αγκώνες ακουμπισμένους στο γραφείο για να σκεφτεί. Να βάλει σε τάξη τα πράγματα, να δει πώς θα αντιμετωπίσει την καινούρια πραγματικότητα. Αλλά η πραγματικότητα τον διέψευσε με έναν δυνατό χτύπο στην πόρτα.

«Τις ει; Ποιος είναι;» επανέλαβε άχρωμα, σαν να συνήρθε από λήθαργο.

«Αρχιφύλαξ (Πανωραία, αυτό δεν το είπε) Πιτσιμίτση», απάντησε η Αρχιφύλαξ.

Χωρίς να περιμένει το συνηθισμένο «είσελθε», μπήκε κραδαίνοντας ένα φάκελο που άφησε πάνω στο γραφείο του κυρίου Τούντουρα. Ήταν το υπηρεσιακό φάκελο από το «Αρχηγείο» με την αναμενόμενη διακαώς προαγωγή και μετάθεσή του.

«Τι... συμβαίνει, Πιτσιμίτση;» ρώτησε ανόρεχτα ο Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος *Ροδόκλειας*, χωρίς να γυρίσει το πρόσωπό του προς εκείνη.

«Δείτε! Δείτε δω, κύριε Διοικητά μου, τι σας φέρνω!» έκανε η ωραία Πανωραία.

«Λέγε!» της είπε εκείνος χωρίς να σηκώσειτα μάτια του από τη μελανή κουκκίδα όπως έβλεπε τηνΑθήνα στο χάρτη μπροστά του λες και την ανακάλυψε ξαφνικά και όσο πήγαινε μίκραινε καθώς απομακρυνόταν, ώσπου την έχασε κι από τα μάτια του.

«Διοικητά μου, δείτε τι καλά νέα σας φέρνω!», είπε η Αστυφύλαξ. «Δείτε, δείτε, επιτέλους! Τι πάθατε. Δείτε τι γράφει εδώ για σας! Και τι σας φέρνω», είπε και του έδειξε τον φάκελο χαμογελώντας.

Ο Τούντουρας, έλυσε επιτέλους τα περιπλεγμένα δάκτυλά του και ελευθέρωσε το σαγόνι του. Σήκωσε τα μάτια, κοίταξε την υφισταμένη του αφηρημένα και ρώτησε περίλυπος:

«Τι είναι αυτά; Τι μου φέρνεις..., κο... ρίτσι μου;» ρώτησε.

Και δάγκωσε το κάτω μέρος των χειλιών του που άφησαν να του ξεφύγει η λέξη που τόσον καιρό κρατούσε κρυμμένη στον κόρφο του περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή, όταν θα ήταν έτοιμος, να την προφέρει.

«Την προαγωγή σας, Διοικητά μου! Α, μα πια! Κοντεύετε να με σκάσετε!» έκανε εκείνη, δήθεν αγανακτισμένη.

«Τι... τι... τι...;» ψέλλισε ο Τούντουρας, σαν να ερχόταν από τον άλλο κόσμο.

Βούτηξε με μιας τον φάκελο και καταβρόχθισε, κυριολεκτικά, με τα μάτια την είδηση:

«Γιατί, τσάμπα φάγαμε σουβλάκια, Διοικητά μου! Τα παιδιά έπαιξαν θαυμάσια το ρόλο που ΔΕΝ τους αναθέσαμε. Σαΐνια!»

«Τα παιδιά δεν έχουν συναίσθηση του κινδύνου...» κούνησε αφηρημένα και ράθυμα το κεφάλι του ο Τούντουρας, σαν να συναρμολογούσε τη σκέψη του.

Κι απότομα, όπως συνήρθε από το ξαφνικό σοκ που του είχαν προκαλέσει τα ανελέητα ΜΜΕ με την αναλγησία που τα διακρίνει, πετάχτηκε απάνω κι άνοιξε διάπλατα την αγκαλιά του.

«Να σε φιλήσω, άγγελέ μου!», κραύγασε.

Μια ασυνήθιστη για τη σοβαρότητά του κίνηση, που για μια στιγμή, έκανε την αρχιφύλακα να χάσει την ψυχραιμία της .

Πρώτη φορά έβλεπε τον σοβαρό και τόσο αξιοπρεπή προϊστάμενό της έξω από τα νερά του και να της φέρεται με τόσο θερμή οικειότητα που την ξεπερνούσε. Τρία χρόνια στην υπηρεσία του, ποτέ δεν είχε παραβεί τους κώδικες της αυστηρής δεοντολογίας που του επέβαλλε η θέση και η αξιοπρέπειά του. Ποτέ δεν είχε παραφερθεί μέχρι σημείου να χαρακτηριστεί γελοίος στα μάτια της. Του βγήκε αυθόρμητα ο θαυμασμός.

Πρώτη φορά έβλεπε η ωραία Πανωραία έναν άνθρωπο παθιασμένο, αδύναμο να αντιμετωπίσει και να διαχειριστεί την καινούρια πραγματικότητα. Με δυσκολία και μεγάλη διακριτικότητα, η πάντα συγκρατημένη και ψύχραιμη Αρχιφύλαξ, κατάφερε να τον επαναφέρει στην τάξη, κατανοώντας το εύλογο αισθηματικό του παραλήρημα.

Ως ψυχολόγος, που ήταν η άλλη ιδιότητά της, εκείνη που την έκανε ξεχωριστή στο «Σώμα», μπορούσε να διαβάζει και πίσω από τα φαινόμενα και να διαβλέπει και σε βάθος χρόνου τις εξελίξεις. Γνώριζε την αδυναμία που της είχε ο κύριος Τούντουρας και το καλυμμένο πάθος του. Ήταν σίγουρη πως κάποια στιγμή αυτό θα εκδηλωνόταν. Ωστόσο, ποτέ δεν είχε σκεφτεί να αφήσει τον προϊστάμενό της να κάνει κάτι που θα τον εξέθετε στα μάτια τα δικά της και θα τσαλακωνόταν το κύρος και η αξιοπρέπειά του σε μια στιγμή αδυναμίας. Και ήταν έτοιμη κάθε στιγμή να αντιδράσει για το καλό και των δύο. Όπως και έκανε.

«Κύριε διοικητά», του είπε ήρεμα, «εδώ μέσα είναι αυτό που περιμένατε με τόση αγωνία. Κατανοώ τη συγκίνησή σας. Λογικό το βρίσκω, Άλλωστε μπορεί να συμβεί στον καθένα μας κάποια στιγμή να χάσει την ψυχραιμία του. Όστανέρθει αυτό που επιδιώκουμε, συνήθως, δεν μπορούμε να το διαχειριστούμε. Μας ξεπερνούν τα γεγονότα».

«Πώς;» έκανε ξέψυχα, έτοιμος να καταρρεύσει ο κύριος Τούντουρας, ανίκανος να αρθρώσει λέξη.

Εκείνη τη στιγμή βρέθηκε στο κενό, εκτός πραγματικότητας με τη ραγδαία εξέλιξη των γεγονότων και εκτός ελέγχου. Πρώτη φορά συνειδητοποίησε ότι μια μετάθεσή του από τη Ροδόκλεια, θα του στερούσε την όμορφη και ήρεμη ζωή, τους φίλους που είχε αποκτήσει εκεί,τους πολύτιμους συνεργάτες του, διοικητικούς και ένστολους, αν και όλοιοι άλλοιωχριούσαν μπροστά στην καταλυτική παρουσία της ωραίας Πανωραίας.

«Έγινα γελοίος», είπε ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα ένοχης σιωπής.

«Νέβερ μάιντ! Ξεχάστε το. Ένα τυχαίο περιστατικό στην περιπέτεια του βίου ήταν. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο», τον διαβεβαίωσε η ωραία Πανωραία.

Ήρεμα, ύστερα, με έντονο το υπηρεσιακό ύφος της υφισταμένης, άνοιξε η ίδια τον φάκελο με την προαγωγή που περίμενε να αλλάξει τη ζωή τη δική του και της ίδιας, ίσως, προς το καλύτερο.

«Κύριε Διοικητά μου, μας φεύγετε, σας χάνομε», του είπε, «θα μας λείψετε», συμπλήρωσε για να του δώσει να καταλάβει πως δεν της ήταν αδιάφορος.

«Εμένα να δεις πόσο θα μου λείψετε...» κούνησε το κεφάλι, απελπισμένα σχεδόν και την αγκάλιασε αυτή τη φορά ήρεμα με το περίλυπο βλέμμα του.

Εκείνη τη στιγμή όλος ο κόσμος είχε συρρικνωθεί σ' ένα και μόνο πρόσωπο. Ίσως εκείνη τη στιγμή να συνειδητοποιούσε τι σήμαινε για τον ίδιο η παρουσία της ωραίας Πανωραίας στη ζωή του.

«Όλα γίνονται για κάποιο λόγο, στην ώρα τους. Όλα τα συνηθίζει ο άνθρωπος. Πού ξέρετε τι μπορεί να συμβεί στο μέλλον. Βουνό με βουνό δεν σμίγει, Διοικητά μου», του είπε σιγά, σχεδόν συνωμοτικά, η Πανωραία.

«Αλήθεια είναι», ψέλλισε εκείνος κατανοώντας την κρισιμότητα της κατάστασης που ήταν υποχρεωμένος να αντιμετωπίσει και να διαχειριστεί πέρα από υπολογισμούς κάθε λογής και συναισθηματισμούς.

Προείχε η διευθέτηση του θέματος σχετικά με την προβολή της γενναίας πράξης των ανήλικων ηρώων.

«Τα παιδιά δεν έχουν αίσθηση του κινδύνου...» κούνησε ξανά όχι αφηρημένα πια το κεφάλι του ο κύριος Τούντουρας. Και πήρε το συνηθισμένο του ήρεμο ύφος. «Φοβάμαι μην πάρουν άσχημη τροπή τα πράγματα. Πρέπει να προλάβουμε τις εξελίξεις».

«Έχω φροντίσει για όλα, Διοικητά μου, δουλειά μου είμαι να βρίσκομαι πάντα δίπλα στον πολίτη. Δεν έχω αφήσει περιθώρια εκμετάλλευσης του γεγονότος. Έχουν ληφθεί όλα τα αναγκαία μέτρα. Γνωρίζοντας πως στις μικρές κοινωνίες και τα μικρά γεγονότα θεωρούνται μεγάλα, από την πρώτη στιγμή φροντίσαμε στον Σ. Υ. Π, στον «Σύλλογο Υποστήριξης του Πολίτη», δηλαδή. Ενημερώσαμε γονείς και δασκάλους, όπως και κάθε υπεύθυνο για τα παιδιά,να ελέγχουν τις κινήσεις τους.

«Καλά έκανες, αλλά τα παιδιά είναι απρόβλεπτα», είπε με πολλή περίσκεψη ο κύριος Τούντουρας. Κι άξαφνα, «μόλις πριν λίγο συνειδητοποίησα πως...»

«...πως πήρατε την προαγωγή και τη μετάθεση που περιμένατε!», τονέσωσε η Πανωραίακι από αυτό το ξέσπασμα του συναισθηματισμού.

«Είναι κι αυτό. Ναι αυτό είναι...» ψέλλισε εκείνος. Κι εντελώς απρόβλεπτα: «Αρχιφύλαξ Πιτσιμίτση, δουλειά μας τώρα! Είμαστε σε ώρα υπηρεσίας. Έγινα αντιληπτός;» έκανε προσπαθώντας να τα μπουρδουκλώσει.

«Μάλιστα, Διοικητά μου! Διαταγές σας!»

«Διαταγές μου... διαταγές μου...» επανέλαβε αφηρημένα ο κύριος Τούντουρας. «Αυτό είμαι: Διαταγές, καθήκον... Υποχρεώσεις!» συμπλήρωσε τη φράση του σχεδόν μουρμουρητάμε μια στυφή γκριμάτσα κι έδειξε στην Αρχιφύλακα την έξοδο.

Κάθισε στο γραφείο του και συλλογιόταν.

Ο
«Το έπος του Δεκαπενταύγουστου»

Ο κύριος Τούντουρας δεν ήταν άνθρωπος του εαυτού του. Τον όρκο που έδωσε, τον τηρούσε με απόλυτη συνέπεια, με ευλάβεια, μπορούσε να πει κανείς. Πρώτα το καθήκον. Κι αυτό, τη συγκεκριμένη στιγμή δεν ήταν η μετάθεσή του, μήτε τι θα γίνει με τους αρχαιοκάπηλους. Ήταν πια υπόθεση της Δικαιοσύνης να ασχοληθεί μ' εκείνους, τους είχε ήδη αναλάβει, το δικό του έργο ήταν: πώς θα χειριστεί το πρόβλημα με την τεράστια προβολή που είχε πάρει το κατόρθωμα των παιδιών. Υπήρχε και η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Η μίμηση. Από τα παιδιά όλα μπορεί να τα περιμένει κανείς. Είναι απρόβλεπτα.

«Τα παιδιά, αναμφισβήτητα, είναι ήρωες. Με το παράτολμο σχέδιό τους έγραψαν'***Το έπος του Δεκαπενταύγουστου'»,*** σημείωσε στο υπηρεσιακό του ημερολόγιο. «Δεν μπορώ να αφήσω το γεγονός αυτό να περάσει σαν ένα τυχαίο περιστατικό τυλιγμένο με τα μεγάλα λόγια κάτω από τους τίτλους των μέσων μαζικής ενημέρωσης και να καλυφτεί με μια επόμενη φανταχτερή είδηση. Να ξεχαστεί την ίδια στιγμή. Ούτε είναι δίκαιο να θεωρηθεί ως επιτυχία της Αστυνομίας για να πάρουν τα εύσημα ο Τούντουρας και η Αστυφύλαξ...» συμπλήρωσε με τρίααποσιωπητικά, χωρίς νααναφέρει το όνομά της. Πάντα, όταν αναφερόταν σ' εκείνη, απέφευγε συστηματικά να χρησιμοποιεί το μικρό της όνομα ή το επώνυμό της.

Έβαλε τελεία και παύλα στο ημερολόγιο και χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο γραφείο με τόση δύναμη που ανατινάχτηκαν και σκορπίστηκαν στο πάτωμα τα μολύβια του. Και δεν ήταν και λίγα. Εκτός από την αφοσίωσή του στο καθήκον, ο κύριος Διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Ροδόκλειας, από μαθητής Δημοτικού Σχολείου έκανε συλλογή μολυβιών όλων των ειδών και συλλογή από ξυλομπογιές όλων των χρωμάτων. Στο βάθος του μυαλού του είχε απωθημένο το όνειρο να σπουδάσει και να ασχοληθεί με τη ζωγραφική. Αλλά οι ανάγκες, οι οικογενειακές υποχρεώσεις τον έριξαν στο «Σώμα». Καλά που βρέθηκε στον δρόμο του η Ωραία Πανωραία, ζωντανή ζωγραφιά.

Αυτή τη φορά δεν πάτησε αμέσως κανένα κουμπί για να καλέσει τον υπεύθυνο της ημέρας ούτε η Αστυφύλαξ, που ήταν «το δεξί του χέρι» και πάντα τον έβγαζε από τη δύσκολη θέση, θορυβήθηκε για να χτυπήσει την πόρτα του γραφείου του. Τον άφησε να αντιμετωπίσει μόνος όποιο πρόβλημα τον απασχολούσε.

Ο κύριος Τούντουρας, σηκώθηκε από το κάθισμά του και με αργές κινήσεις μάζεψε τα σκορπισμένα αντικείμενα, τα έβαλε στη θέση τους, περπάτησε ως το παράθυρο, έκανε μερικές κινήσεις των χεριών γύρω από τους ώμους για να βρει το σώμα τον κανονικό του ρυθμό και ξανακάθισε στο γραφείο φανερά με ανεβασμένο το ηθικό. Έριξε το βλέμμα του με συγκατάβαση στο υπηρεσιακό ημερολόγιο μπροστά του και πάτησε ελαφρά με τον δείκτη του αριστερού χεριού το συνηθισμένο κουμπί.

«Διαταγές, κύριε Διοικητά!», είπε η ωραία Αρχιφύλαξ πλησιάζοντας διακριτικά το πρόσωπό της στη μισάνοιχτη πόρτα.

«Είσελθε», μουρμούρισε ο προϊστάμενός της και της έγνεψε να μπει. «Έλα μέσα, κάθισε εδώ κοντά μου. Διάβασε και πες μου αν συμφωνείς ή αν έχεις να προτείνεις κάτι άλλο καλύτερο», είπε και έσυρε προς το μέρος της το απόρρητο υπηρεσιακό του ημερολόγιο.

«Αυτό ακριβώς σκεφτόμουνα κι εγώ», είπε εκείνη αφού διάβασε επί τροχάδην το σύντομο κείμενο. «Αυτό που είναι αναγκαίο να γίνει από δω και πέρα προληπτικά είναι να συνειδητοποιήσουν γονείς και δάσκαλοι πόσο είναι επικίνδυνο να μιμούνται

τα παιδιά ενέργειες και πράξεις που είναι αποκλειστικά έργο της Αστυνομίας. Και όλα θα πάρουν τον δρόμο τους, Διοικητά μου», είπε η κυρία Πανωραία αναμασώντας και ξεροκαταπίνοντας μερικές φράσεις που ήθελε και δεν ήθελε να τις ξεστομίσει. «Από τη μικρή πείρα που έχω και λόγω αρμοδιότητας της ειδικότητάς μου, τα παιδιά εύκολα ξεχνούν και αλλάζουν στόχους. Αυτό έχει σχέση με το ρευστό της ηλικίας τους. Είναι πολύ πιθανό, αύριο μεθαύριο να μην υπάρχει καν η Ο.ΠΡΟ.ΠΕ. Αλλάζουν τα ενδιαφέροντά τους, οι στόχοι. Οι φιλίες των παιδιών πολύ σπάνια κρατούν. Υπάρχουν βέβαια και περιπτώσεις που κρατούν εφόρου ζωής. Αλλά είναι εξαίρεση».

Ο διοικητής του Αστυνομικού Τμήματος Ροδόκλειας έπαιξε λίγο τύμπανο με τα δάκτυλά του πάνω στο γραφείο, στη συνέχεια τα έπλεξε κόμπο, ακούμπησε τους αγκώνες του στο γραφείο και στήριξε το σαγόνι του στον κόμπο των δακτύλων.

«Άλλο; Έχεις μήπως και κάτι άλλο να προτείνεις», την αιφνιδίασε.

«Νννναι. Είναι και κάτι άλλο. Πραγματοποιήθηκε μια μετάταξη που εκκρεμούσε για τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση στο Τμήμα της ειδικότητάς μου στο Υπουργείο Παιδείας», είπε με απόλυτη φυσικότητα σαν να μην την αφορούσε.

«Τι τι τι; Άκουσα καλά; Δική σου μετάταξη για Αθήνα εννοείς, πας Αθήνα; Δηλαδή πάμε Αθήνα μαζί, πακέτο»; Σοβαρά μιλάς, κορίτσι μου;» την είπε επιτέλους την πολυπόθητη φράση που ασφυκτιούσε καλά κρυμμένη και φυλαγμένη μέσα του.

«Απόλυτα. Πιο σοβαρά δεν έχει, Διοικητά μου», απάντησε συνεσταλμένα, η άλλοτε κουστουμαρισμένη και με βαρύ, επιβλητικό ύφος αστυνομικός.

Και πριν προλάβει να το καλοσκεφτεί ο κύριος Τούντουρας και να αντιδράσει, η αστυνομικός Πιτσιμίτση πετάχτηκε πάνω και βγήκε τρέχοντας από το γραφείο του.

«Από τη Ροδόκλεια, πάντως, θα φύγουμε μαζί, τιριρέμ, ρεμ», μουρμούρισε ο κύριος Τούντουρας. «Μα-ζί. Τ' ακούς;» επανέλαβε τραγανιστά τις συλλαβές σαν να τις μασούσε για να το πιστέψει κι ο ίδιος.

Κι άρχισε με τρεμάμενα χέρια να τακτοποιεί τα έγγραφα στους φακέλους που ήταν μπροστά του.

Π
Δέκα πέντε μέρες αργότερα

Ήταν την ημέρα του αποχαιρετισμού. Συναντήθηκαν στο Στέκι την ορισμένη ώρα, όπως κάθε φορά που είχαν κάτι σοβαρό να συζητήσουν. Οι διακοπές τελείωναν σε λίγο. Η Σοφία γύριζε στην Αθήνα. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά, φορτισμένη από πολύ δυνατή συγκίνηση. Καθένα από τα πέντε παιδιά είχε τους δικούς του λόγους να είναι συγκινημένο. Τελείωνε πια το όμορφο, το περιπετειώδες καλοκαιράκι και μαζί «Το έπος του Δεκαπενταύγουστου». Η μεγάλη περιπέτεια που είχαν ζήσει όλοι μαζί και έμελλε να μείνει στην ιστορία της μικρής επαρχιακής πόλης και σύντομα να ξεχαστεί, είχε σχεδόν κιόλας, καλυφθεί από τα γεγονότα της επικαιρότητας. Τα παιδιά έμοιαζε να μην έχουν τι να πουν και τι να κάνουν.

«Είδες που σου τα ‘λεγα εγώ», άρχισε ο Τίγρης απευθυνόμενος στον Γάτο, για να σπάσει τη λυπημένη σιωπή τους. «Θυμάσαι, φιλαράκι, τι σου έλεγα;» επανέλαβε.

«Τι μου έλεγες; δεν θυμάμαι τίποτα», ψέλλισε ο Γάτος ξυπνώντας θαρρείς από μακρά χειμερίανάρκη.

«Για την Ωραία, ονόματα δεν λέμε, που θα παντρευόσουν όταν θα μεγάλωνες...» εξήγησε τάχα συμπονετικά.

«Καλά, τώωωρα.Ένα αστείο ήταν. Το πρόβλημά μας είναι που σπάει η ομάδα, φεύγει σε λίγες μέρες η ξαδέρφη μου, λιγοστεύουμε, Τιγράκο...»

«Λες πως δεν με απασχολεί αυτό εμένα, Γατάκο;» έκανε στον ίδιο τόνο ο άλλος, «εδώ είχαμε σχέδια, προοπτικές, όνειρα...», πρόσθεσε ο Τίγρης, έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

Ο Πατάτας που παρακολουθούσε τη σκηνή και τον Τίγρη έτοιμο να καταρρεύσει, έσπευσε να προλάβει την... τραγωδία.

«Επ! σταματήστε, όχι δράματα και δάκρυα. Είμαστε μια δεμένη ομάδα, είμαστε φίλοι, δεν θα χαθούμε επειδή χωρίζουμε. Έτσι χάνονται οι φίλοι;», είπε βουρκωμένος κι εκείνος. Κι αγκάλιασε και τους δύο. «Σκέφτηκα κάτι και θέλω να το συζητήσουμε. Είναι συναρπαστικό», είπε με απόλυτη επισημότητα.

Και γύρισε στα κορίτσια που εκείνη τη στιγμή είχαν απομακρυνθεί λίγο και κάτιέλεγαν μεταξύ τους. Μάλλον κάτι σχεδίαζαν για το μέλλον της Ο.ΠΡΟ.ΠΕ.

«Κυρίες, πλησιάστε! Σας θέλω όλους εδώ. Να μιλήσουμε προτού χωριστούμε και πάνε στράφι όλα όσα καταφέραμε. Ήρθε η ώρα να λογαριαστούμε, να κάνουμε έναν απολογισμό των πράξεών μας και να ...»

«...να πάρουμε αποφάσεις για του χρόνου», τον διέκοψε η Σοφία.

«Να κάνουμε ένα καταστατικό, όπως οι μεγάλοι», πετάχτηκε η Όλγα.

«Ήρθε η ώρα του απολογισμού των πράξεων της Ομάδας», άρχισε ο Πατάτας με απόλυτη σοβαρότητα, «να λογαριαστούμε με την ιστορία της φιλίας μας, κυρίως», συμπλήρωσε καταπίνοντας με δυσκολία έναν λυγμό που του κάθισε κόμπος στο λαιμό και του έφραζε το λαρύγγι.

«Πιες λίγο νεράκι», τον διέκοψε η Σοφία χύνοντας στο ποτήρι του νερό από το γυάλινο, οικολογικό μπουκαλάκι που είχε πάντα μαζί της.

Η Όλγα τον χτύπησε μερικές φορές ελαφρά στην πλάτη με το χεράκι της, όπως έκανε η μητέρα τους όταν τους έπιανε λόξυγκας, τότε που ήταν μωρά.

«Όλα τα ωραία τελειώνουν», συνέχισε ο Πατάτας. «Τίποτα δεν θα μείνει ίδιο ίσαμε του χρόνου. Εκτός από τη φιλία μας. Όσο για την Ο.ΠΡΟ.ΠΕ., το μέλλον της είναι αβέβαιο και για πολλούς λόγους. Η Σοφία φεύγει. Ο πατέρας ο δικός μου πήρε προαγωγή σε Γυμνασιάρχη και μάλλον θα πάρει και μετάθεση για άλλη πόλη και...»

«Και...όπως φαίνεται, φεύγεις κι εσύ, φεύγετε οικογενειακώς», τον πρόλαβε ο Τίγρης. «Και μας το έκρυβες, Πατατούλη», παραπονέθηκε.

«Όχι, βέβαια. Πού να ήξερα τα σχέδια των μεγάλων. Μόλις χτες τη νύχτα το έμαθα. Κατέγραψα δηλαδή, λαθραία ό, πρόλαβα από κείνα που έλεγε ο πατέρας μου στον κύριο Τούντουρα, ανάμεσα σε άλλα που κουβέντιαζαν, κατέγραψα κάποια που μας ενδιαφέρουν» είπε κι άνοιξε το τάμπλετ. Ακούστε», είπε: 'Τα παιδιά αλλάζουν σχέδια από τη μια στιγμή στην άλλη, δεν κρατούν οι φιλίες τους, άλλωστε ο δικός μου φεύγει, το χαρτί περιμένω, με στέλλουν σε άλλη πόλη μακριά. Ένα από τα κοριτσάκια επιστρέφει στην Αθήνα. Το διαλύσανε σας λέω, κύριε Διοικητά μου, σας βεβαιώνω, ήταν μια εφηβική..', να δείτε πώς το είπε...'εποποιία' , ναι, 'εποποιία' το είπε, 'καταλαβαίνετε, κύριε Τούντουρα. Ηρεμήστε. Μην έχετε βάρος στη συνείδησή σας. Τα σχολεία αρχίζουν σε λίγες μέρες, οι διευθυντές έχουν ενημερωθεί σχετικά και έχουν αναλάβει να κάνουν... να... , να μιλήσουν στα παιδιά, ώστε να μην συμβούν... παρατράγουδα'. Εκεί έκλεισε την πόρτα του γραφείου του και δεν άκουσα τι άλλο είπαν. Σας τα μεταφέρω όσα άκουσα και όπως τα κατέγραφα».

Για λίγο έπεσε ξανά σιωπή.

«Άντε, καλέ, που θα το διαλύσουμε; Εμείς δεν είμαστε σαν τους μεγάλους», είπε η Όλγα. «Α, μα πια! Ας λένε ό,τι θέλουν οι μεγάλοι, εμείς...»

«Εμείς 'βράχος, μικρή. Θα τους δείξουμε πως...» έκανε ηρωικά ο Αλέκος.

«...πως 'Το Έπος του Δεκαπενταύγουστου' θα μείνει καταγραμμένο με χρυσά, ανεξίτηλα γράμματα στην τοπική ιστορία, ό,τι κι αν γίνει», είπε με στόμφο και με απόλυτη σιγουριά η Σοφία. «Κι εμείς δεν θα χαθούμε. Τώρα με το διαδίκτυο, έχομε τον τρόπο να μιλάμε κάθε μέρα πρόσωπο με πρόσωπο. Να βρισκόμαστε φέις του φέις όποτε μας καπνίσει. Φέρτε κινητά τηλέφωνα, ηλεκτρονικές διευθύνσεις εννοώ, mail, face book, ας τα έχω ηλεκτρονικά,να τα περάσω και στο μπλοκάκι μου για σιγουριά. Να οργανωθούμε για το μετά, πριν μας προλάβουν τα γεγονότα, οι εξελίξεις τρέχουν, εγώ θα σας ενημερώνω για όλα, θα είμαστε σ' επαφή. Και...»

«...και μας έχω μια έκπληξη. Και, παραλίγο να το ξεχάσω», τη διέκοψε ο Ανδρέας. «Αν το κάνουμε αυτό, θα τρίβουν τα μάτια τους όλοι», είπε με αυστηρό ύφος.

«Σαν τι;» ρώτησαν όλοι μαζί.

«Να, σκέφτηκα, μόλις τώρα μου ήρθε στο μυαλό η ιδέα, να κάνουμε μια γιορτή αποχαιρετισμού πριν φύγει η Σοφία και να καλέσουμε όλο το σχολείο. Εκεί να...»

«...εκεί να πούμε στα παιδιά πως αυτό που κάναμε εμείς, μπορεί να βοήθησε την Αστυνομία στη δουλειά της, αλλά παρά λίγο να ...Δεν θέλω να το σκέφτομαι πόσο επικίνδυνο ήταν...»

«Καλύτερα μην το πεις. Φτάνει η τρομάρα που πήραμε», τον σταμάτησε η Όλγα. «Ο Τίγρης κάνει τον ήρωα σαν τον Ηρακλή...Και κατεβάζει ιδέες...» συμπλήρωσε.

«Καλύτερα μην το πεις», τον σταμάτησε ο Ανδρέας φράζοντάς του το στόμα με την παλάμη του. «Θα σας δείξω κάτι που θα σας αρέσει, νομίζω», είπε τέλος.

Οι φίλοι του έμειναν εκστασιασμένοι με τις ξαφνικές εκπλήξεις του Πατάτα. Εκείνος με αργές κινήσεις άνοιξε τον χαρτοφύλακά του κι έβγαλε από μέσα ένα αλλιώτικο τετράδιο με χοντρό εντυπωσιακό πράσινο εξώφυλλο. Ήταν στολισμένο με όμορφες εικόνες, κολλημένες πάνω του. Στην ετικέτα έγραφε με ωραία καλλιγραφικά *διανθισμένα* γράμματα, σαν εκείνα που μάθαιναν τα παιδιά παλιά στα σχολεία:

Λεύκωμα φιλίας
και
αγάπης αιωνίας

«Είναι της μητέρας μου από τα παιδικά της χρόνια. Και μου το δάνεισε για να σας το δείξω. Δείτε, οι σελίδες του είναι γεμάτες με κολλημένες εδώ κι εκεί όμορφες εικόνες, 'χαλκομανίες' τις είπε η μητέρα μου. Και φωτογραφίες παιδιών με μπλε ποδιά κι άσπρο γιακά, μία σε κάθε σελίδα γεμάτη αναμνηστικά τετράστιχα. Λέω, αν μας αρέσει να κάνουμε κι εμείς ένα παρόμοιο... 'Θυμητάρι!'».

«Σοφή ιδέα!» έκανε με ενθουσιασμό η Σοφία. «Το έχω κιόλας έτοιμο στο μυαλό μου».

«Έλα, πες», την προκάλεσε κάπως ενοχλημένος ο Ανδρέας.

«Καλά. Μη θυμώνεις. Κάτι τέτοιο σκέφτηκα. Αλλά, δείξε μας πρώτα αυτό...» απάντησε μουδιασμένα εκείνη.

Ο Ανδρέας, κοινώς Πατάτας, με αργές πάλι κινήσεις, αυτό το είχε μάθει από τη μητέρα του που ήταν πολύ προσεκτική με ό,τι άγγιζε, άνοιξε το όμορφο λεύκωμα.

«Ουάου! Έχει μεγάλη πλάκα!» ανάκραξαν ενθουσιασμένα τα άλλα παιδιά, έτοιμα να πέσουν πάνω και να το κατασπαράξουν τραβώντας άλλος από δω κι άλλος από κει.

«Στοπ! Θα με κάνει 'σουβλιστό πετεινάρι' η μάνα μου, αν το σκίσουμε. Έτσι μου είπε. Είναι 'θυμητάρι' και το φυλάει, λέει 'σαν κόρη οφθαλμού'. Νομίζω πως μου το έδωσε να πάρουμε μια ιδέα πώς αποχωρίζονταν τα παιδιά τον παλιό καιρό, στα χρόνια τα δικά της, θέλω να πω».

«Αυτό ήταν όλο; Είπα κι εγώ...» έκανε ο Γάτος μ' ένα στριφνό μορφασμό.

«Εγώ δεν ξέρω τι πάει να πει 'δια... δια...νθισμένα' γράμματα», είπε ο Τίγρης.

«Γράμματα στολισμένα με λουλούδια, χαζούλη. Δεν τα βλέπεις, μεγάλε ήρωα», του πέταξε η Όλγα. «Γράμματα στολισμένα με λουλουδάκια, ορίστε», συμπλήρωσε.

Και του έδειξε μια ολόκληρη σελίδα με καλλιγραφικά, διανθισμένα γράμματα.

Όμως ο Τίγρης αντί να θυμώσει μαζί της, έπιασε με τα δυο του χέρια το αριστερό χέρι της Όλγας και σαν αληθινός ιππότης γονάτισε μπροστά της και της έκανε μια όχι και τόσο πρωτότυπη «πρόταση γάμου»:

«Δέχεσαι, Μικρή, να με παντρευτείς όταν μεγαλώσεις;»

«Αμέ! Δέχομαι, Μεγάλε! Ίσαμε τότε... ουουουου», έκανε η Όλγα.

«Μου υπόσχεσαι;»

«Σου υπόσχομαι! Το πιο εύκολο. Όπως οι μεγάλοι...»

«Εμείς κουμπάροι», φώναξαν οι άλλοι τρεις της Ομάδας.

Και ξέσπασαν σε δυνατά γέλια και ζωηρά χειροκροτήματα.

«...Ίσαμε τότε...» χαμογέλασε ο Πατάτας βουρκωμένος. «Ίσαμε τότε...»

Παλαιό Φάληρο, 25 Φεβρουαρίου 2020